

בעזרת השם יתברך

קונטרס

כּוֹזֶנֶת הַבְּרִכוֹת

ובו מאמרים בעניני
כּוֹנֵת הַבְּרִכוֹת, עֲנִיית אִמּוֹן
וּמַעֲלוֹת הַקִּדּוּשׁ

מְלוֹקָטִים מִסֵּפֶר
הַזֵּהָר הַקִּדּוּשׁ

עם ביאור הנפלא
מֵתוֹק מִדְּבַשׁ

מאת הגאון הקדוש המקובל
רבי דניאל פריש זצוקללה"ה
ת. ד. 5315 ירושלים

מפרסמים עושה מצוה

שלוחה ברכה מעומקא דלבא,

אל ידידי ומשתתפי ומקימי אירגון שיעורים
בזוהר הקדוש ע"פ מתוק מדבש, והדפסת

ובהפצת קונטרסים לזכוי הרבים ה"ה

ר' הערש'ל וועבער הי"ו

ר' טוביה ראובן שראן הי"ו

ר' שמואל יוסף ריעדער הי"ו

ר' זאב פינחס נוסענצווייג הי"ו

ר' אליהו בהן הי"ו

ר' אליעזר ריעדער הי"ו

ר' אליעזר פרוכטר הי"ו

ר' ישי שלמה בן אסתר חסיה הי"ו

בעילום שם - קנדה

זכותו של רשב"י הקדוש יגן בעדם ובעד משפחתם,
להתברך בברכת בני חיי ומזוני רויחי, פרנסה
בשפע, בריאות גופא, ואורך ימים ושנים טובים.

בברכת הכבוד

ארגון שיעורים בזוהר ע"פ מתוק מדבש

ברכות לראש משביר

כוס הישועות ומלא חפניים ברכות, ישיגו וירדפו על איש האשכולות,
ידידינו הנכבד הנעים מלא במדות טובות, כליל המעלות רודף צדקה
וחסד, אוהב תורה ולומדיה, ראש וראשון לכל דבר שבקדושה, אשר
שמו כולם מפארים ה"ה

מוהר"ר **זאב פנחס נוסנצוויג** שליט"א

אב"י בעיר ברוקלין

אשר היה מקושר בלב ונפש אצל הגה"צ המחבר בעל מתוק מדבש
זיעוכי"א, וזכה להסתופף בצלו, ולהנות ממנו בעצה ותושיה

אשר נדכה רוחו אותו להדפיסו לע"נ כבוד אביו

איש יקר ונעים הליכות

הרב החסיד ר' **אהרן בן הרב ר' משה חיים ז"ל**

נלב"ע א' שבט תשנ"ח

ולעי"נ אמו החשובה הדגולה והחסידה

מרת **ביילא ע"ה** בת הרה"ח ר' **לוי יצחק ז"ל**

נלב"ע כ"ג כסלו תשס"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

יהי רצון שזכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי שזכית להפיץ את
תורתו ברבים, תעמוד לך שיתן השם הטוב לך כלבבך, אורך ימים
ושנות חיים טובים פרנסה ברווח ובניקל באריכות ימים ושנות חיים
טובים הוא וביתו, וירוה הרבה נחת דקדושה וכל טוב סלה

הודעה חשובה

בחסדי השי"ת עלה בידינו לארגן ולייסד למעלה ממאה ושישים שיעורים פעילים בארץ ישראל וגם ברחבי העולם כולו, בהם משתתפים תלמידי חכמים מופלגים לצד בעלי בתים יהודים יקרים, השיעורים נמסרים על ידי מגידי שיעורים שחלקם עברו הכשרה מיוחדת על ידינו לשם כך.

השיעורים מותאמים לרמת המשתתפים, אברכים עוסקים בנסתרות הזהר, ובעלי בתים בנגלות הזהר הקדוש, כאשר כולם מודים ומהללים בברכת אשרי העם שככה לו, ואשרי דורינו שזכה לכך.

ואכן כך הוא, כי השיעורים בביאור "מתוק מדבש" על כל הזהר כולו, הינם ערכה וסגולה נפלאה המשלבת לצד הביאור גם דרך מוסר וחכמה, המביאה להתפעלות וחיות בעבודת השם, והיא הינה כמים קרים על נפש עיפה.

זה הוא חזונו של רשב"י המתקיים ממש בדורנו, שאמר כי בסמוך לביאת המשיח רבים יעסקו בחיבור הזהר ואפילו נערים, והיינו דוקא בדרך הנ"ל שהיא דרך חיות ועבודה, והיא היא השווה כיום לכל נפש.

ובכן יהודי יקר, גם אתה יכול, כי הזהר הקדוש שייך גם לך, טעם וראה מיינה של תורה ותרווה את נפשך, שאל את חברך המשתתפים בשיעורים הרבים ועמוד על זכייתם, ומכאן עיין ברשימת השיעורים לדוגמא המצורפת כאן ומצא את השיעור

הקרוב אליך, ואם אינו מתקיים עדיין באזורך פנה אלינו ונייסד שיעור גם במקומך שלך, ותזכה להיות ממזכה הרבים, ובזה תשיג הארה וחיות לנפשך וגם ברכת הגשם תשרה בכל מעשה ידך. ומה גם שתזכה להחיש את גאולת הכלל בלימודך, שכן הובטחנו על ידי משה רעיא מהימנא כי בזכות הלימוד בספר הזהר הקדוש נזכה לצאת חיש קל מהרה מן הגלות וברחמים, אמן.

ומכאן אנו פונים בבקשה, לכל מי שיכול לעזור ולסייע לנו ביסוד שיעורים חשובים אלו, שכפי הידוע ההוצאות בהחזקתם הם רבות: החזקת מגידי שיעורים, הסעת מגידי שיעורים, עריכת הקונטרסים הרבים, הדפסתם וחלוקתם חינם, ועוד ועוד, שיפנה לטל המפורסם כאן למטה, הנה לזכות רבה תחשב לו, והוא בכלל ברוך אשר יקים את התורה הזאת, וזכות רשב"י תעמוד לו להתברך בבני חיי ומזוני רויחי וכל טוב, אמן.

טל לפרטים 02-532-7853

ת.ד. 5315 ירושלים עיה"ק

רשימת הערים בהם מתקיימים שיעורים

בזהר הקדוש ע"פ מתוק מדבש

חיפה

חיפה - נוה שאנן

חיפה נשר - בין דור

מבריה

ירושלים

ירושלים - הר חומר

ירושלים - גאולה/מאה שערים

ירושלים - קטמון

ירושלים - בקעה

ירושלים - נחלאות

ירושלים - עטרת המזרח

ירושלים - גילה

ירושלים - גבעת מרדכי

ירושלים - גבעת שאול

ירושלים - רמות

ירושלים - רמת אשכול

ירושלים - פסגת זאב

ירושלים - הר נוף

אור יהודה

אלון שבות

אלעד

אשדוד

אשקלון

באר יעקב

בית שאן

בית שמש

ביתר עילית

בני ברק

בני ברק - קרית הרצוג

בני ברק - רמת אלחנן

בת הפר

בת ים

גבעת שמואל

הרצליה

חדרה

חולון

נשר

נתניה

עמנואל

פסגות

פרדס חנה

פתח תקוה

צפת

שכונת רמת רזים צפת

קרית אתא

קרית מלאכי

ראשון לציון

רכסים

רכסים - לב אליהו

רמת גן

רמת השרון

תל אביב - קרית שלום

תל אביב - יד אליהו

תל אביב - תל כביר

ירושלים - גילה

ירושלים - שערי חמד

ירושלים - תל ציון

ירושלים - רמות ד'

ישוב איתמר - ליד שכם

ישוב יצהר

כפר סבא

מגדל העמק

מושב בית אלעזרי

מושב בית גמליאל

מושב ביתן אהרן

מושב ברכיה - ליד אשקלון

מושב חמד

מושב פורת - ליד תל מונד

מושב פקיעין

נהריה

נוף איילון

ניצן

הקדמה

בקונטרס זה ליקטנו מאמרים נכבדים מן הזהר הקדוש עם ביאור "מתוק מדבש" הסובבים על חשיבות מעלת הברכות וכונתם, עניית אמנים בכונה, ומעלות הקדיש. הנה המתבונן בתוכן קונטרס זה, יפלא בראותו כי ענינים אלו גבה מעלתם למעלה ראש, והזהירות בהם הינה חובה והכרחית, וכי המדקדק בכונתו זוכה לחסות בצל עוז בזה ובבא. ואילו הנמנע והנפסד מהם, ישיגהו תמורתו.

הן אמת שבספרי הפשטנים כבר עוררו על כך רבות, והגדיל לעשות בעל "מתוק מדבש" שליטת כעמיר גרנה בענינים אלו והדפיס ספר מיוחד המצוי בשם "כונת הברכות" ובו ליקוט מפליא מפי ספרים וסופרים בחשיבות כונת הברכות ועניית האמנים, וזכה שחיבורו התקבל כבר בחייו בכל תפוצות ישראל, ונדפס כבר מספר פעמים, ורבים נאותו לאורו המפליא. ברם יתרונו של הקונטרס דנן הוא שכולו ליקוט טהור מבאר מים חיים מתורתו של רשב"י בספר הזהר הקדוש.

ולפיכך, על המעיין לידע, שיש בקונטרס זה להביא להתעוררות רבתי ולהלהיב את הלב בחשיבות כונת הברכות ועניית האמנים, אכן לעניין עצם הכונות הפשטיות של הברכות והאמנים, צריך לעיין בספרי ההלכה ובמפרשי התפלות והסדורים הרבים, ומהם להוסיף דעת והבנה, באופן שקונטרס זה הינו סולם המוצב ארצה לבוא אל ההתעוררות, ולעורר על החשיבות, אבל לא הסבר להבנת פשט הברכה וכונות עניית אמן הפשטיות.

הנה רוב המאמרים שליטתנו מתבארים גם על דרך הנגלה, ועל כן הדפסנו אותם בביאורינו באותיות מרובעות, וחלקי המאמרים שמתבארים על דרך הנסתר הדפסנו אותם על פי רוב באותיות רש"י רגילות, או בשילוב מאמרי הנגלה עם ציון אותיות רש"י קטנות מוקפות.

כאמור קונטרס זה נערך מתוך ביאור הענק לזהר "מתוק מדבש" הנדפס בכ"ב כרכים מהודרים ומפוארים ומנוקדים, וזכה דורינו האחרון למתנת שמים בחיבור זה, שהוגים בו רבים בכל רחבי תבל יומם וליל, וערבים ונעימים עליהם הביאורים למכביר, וכבר מתקיימים בס"ד שיעורים רבים שהוגים בו בקביעות, ואכן זו היא בשורה טובה לקראת יום הגאולה הקרוב וכפי שאמר רשב"י הקדוש כי בדור האחרון רבים יעסקו בספר הזהר דנן.

ויהי רצון שנשא "ברכה" בעמלנו, ויתקדש שם שמים על ידינו בכל מקום, ונזכה לזכות את הרבים בקביעות, והא"ל הטוב יקיים בנו את הכתוב "פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים", וכמבואר בפנים הקונטרס ששכר העניה בכונה היא להגן על ישראל קדושים ולפתוח לפנינו את שערי התפלה, וזאת אפילו בעת צרה. ורשב"י הקדוש יהא למליץ יושר להחיש את גאולתינו, וכפי שאמר בפנים ספר הזהר שבזכות הלימוד בספר הזהר הקדוש נזכה לצאת מן הגלות במהרה וברחמים, אמן.

דברים בשער

זכינו כי דורינו דור אחרון קבל מתנת שמים - ספר הזהר הקדוש עם ביאור מתוק מדבש - המבאר כל מלה ומלה בו, בדרך השווה לכל נפש, אשר צורבא דרבנן דפקיע שמייהו עוסקים בו בעיון, ולצדם ישראל קדושים הנהנים ממלאכת כפים הוגים בו בקביעות ובערגה. וכולם שותים מבאר מים חיים תורת הרשב"י.

זכינו מיום הילולת הרב הגאון המקובל בעל "מתוק מדבש" (י"ד שבט תשס"ו) להדפיס ולהפיץ בכל רחבי תבל כמליון קונטרסים, ובהם ליקומי מאמרים מן הזהר בענינים נכבדים, קונטרסים אלו חולקו על ידינו בחינם לזיכוי הרבים, ורבים נאותים לאורם. ואי"ה בקרוב יצאו לאור קונטרסים רבים נוספים בענינים העומדים על הפרק.

בסייעתא דשמיא זכינו לייסד להקים שיעורים רבים בספרי הזהר הקדוש בכל רחבי הארץ, וכן לייסד שיעורי הדרכה מיוחדים למגנדי שיעורים בספרי הזהר הקדוש, ועדיין אין הקומץ משביע את הארי, כי הפניות רבות רבות הם, ועם זאת עוד חיד נטויה בחסדי ה' להלאה.

מטרתנו בהפצת הזהר הקדוש באופן שכל אדם יוכל ללומדו בהבנה, היא להאיר את אור האמונה היינו את דרך עבודת ה' הצרופה בחיות באהבה וביראה, וכפי המסורת שקבלנו מאבותינו ורבתינו המקובלים ובעלי המוסר הגדולים, שלמדונו והורונו כי חזון רשב"י שאמר כי בדור האחרון יעסקו בספר הזהר רבים ואפילו נערים, היא רק בדרך של התעוררות של אהבת ה' ויראתו, ובפרט בדורינו האחרון שההסתר בו גדול, נחוי עד מאוד הפצת הזהר הקדוש באופן הנ"ל ובאופן זה הלימוד בזהר הק' הינו שווה לכל נפש ומותר לכל אדם לעסוק בו. וזאת מלבד הסגולה הגדולה והנעלה שיש בגירסתו לטהר את הנפש.

ולתלמידי חכמים אשר יראתם קודמת לחכמתם, ועסקין באורייתא תדיר, ובהקדמות החכמה הישרות המסורות מרבינו הארי"ל, הנה להם השיעורים בזהר הקדוש מיוסדים בדרך עליה ובפנימיות הנסתר, ועליהם נאמר בנים אתם לה"א, ופעולתם ושכרם עין לא ראתה וגו'.

החזון והתוכנית אשר לפנינו, היא להמשיך ולהרבות פעלים לחכמה זו בכל רחבי תבל, ביתר שאת וביתר עוז, והכל בהסכמת גדולי הדור שרי התורה שליט"א, ומכאן להלאה לייסד בסייעתא דשמיא כוללים מיוחדים בלימוד הזהר בכל אתר, ולרבים הצמאים לקבוע לימוד העמוד היומיומי בספר הזהר הקדוש, עדי תמלא הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים, אמן.

מפתח הענינים

א. "מאמר אמירת מאה ברכות בכל יום וסגולתם" ומבואר בו כי כשנשמת האדם עומדת לרדת לעולם הזה, אזי היא מתברכת בשבע ברכות, והקב"ה משביע אותה שתשמור את מצות התורה ותעשה את רצונו. ומבאר עוד כי הקב"ה מוסר בידה מאה מפתחות של ברכות, היינו שמצוה אותה שתברך בכל יום מאה ברכות, שעל ידם תפתח את מקורות השפע ותמשיך ברכות לעולם. והם מאה כנגד עשר ספירות פרטיות שבשכינה הקדושה, ועל ידם נשמרת השכינה מאחיזת החיצונים.

ב. "מאמר מאה ברכות הם בסוד תרומה גדולה" ומבואר בו כי כמו שהקב"ה מטעים לאדם מלחם הארץ, כן האדם צריך להטעים לכהן שהוא הקב"ה מאה ברכות, ועד שהקב"ה אינו טועם מהתרומה שהיא בסוד הברכה, אזי אסור לאדם לאכול.

ג. "מאמר מקור ורמז מהתורה לברכת המזון" ומבואר בו כי מלבד מה שפירשו חז"ל בגמרא מקור מהתורה לברכת המזון, והוא מהפסוק הנודע "ואכלת ושבעת וברכת", הנה יש עוד רמז מהתורה לכך, והוא מפרשת המן, כמבואר בפנים.

ד. "מאמר רמז מהתורה לברכת הנהנין הראשונה" ומבואר בו כי "וברכת" שבהכתוב "ואכלת ושבעת וברכת" מורה גם על ברכת הנהנין הראשונה הנרמזת בהמשך הפסוק "אשר נתן לך", לומר שצריך ברכה ראשונה שהיא קבלת רשות על כל נתינה. ומבאר כי על ידי הברכה מבררים את הניצוצין שבמאכל מהקליפות, וגורמים יחוד והמשכת שפע לעולם. ועל כן מי שאינו מברך נקרא גולן כי מונע את היחוד והשפע.

ה. "מאמר המברך צריך שיהיו ידיו נקיות" ומבואר בו כי באצבעות הידים יש רמז לספירות הקדושות שעל ידם מתברכת השכינה הקדושה, כשהאדם מברך, ועל כן צריך המברך שיהיו ידיו נקיות בשעת אמירת הברכה. ומבאר עוד כי כל טנוף ולכלוך הוא חלק הסטרא אחרא, וזה סוד מים אחרונים הבאים על ידים מסואבות ליתן חלקם.

ו. "מאמר אמירת הברכות בכוונה, ומעלת המכוין" ומבואר בו כי השפעת השפע לעולם נעשית על ידי אמירת תבות הברכה, ולכן צריך האדם המברך לשים את רצונו וכונתו בהיותו אומר את הברכה. ומבאר עוד כי המברך בכוונה ומוריד שפע לעולם, הנה הוא הראשון שנוטל חלק מהשפע, וממנו ועל ידו מתברכים כל העולם, ומכריזים העליונים בשבחו.

ז. "מאמר באמירת הברכות בכוונה, מעלים ניצוצות" ומבואר בו כי בכל מאכל נמצא ניצוץ קדוש שהוא חלק אל"ה ממעל, המעורב בין הקליפות והחיצונים, ועל ידי אמירת הברכה בכוונה מבררים ומתקנים את הניצוץ הקדוש ומעלים אותו למעלה. ואז נפתחים כל שערי מעלה לקבל את הניצוץ הקדוש, ומכריזים הממונים העליונים שבבח האדם שברך בכוונה וברר והעלה את הניצוץ הקדוש.

ח. "מאמר שכר המברך ברכת המזון בכוונה ובשמחה" ומבואר בו כי האוכל ושבע, צריך לברך ברכת המזון ברצון הלב ובכוונה ובשמחה, ובזה משמח הוא את

מפתח הענינים

יא

השכינה הקדושה בשמחה ובעין טובה, וממשיך לעצמו שפע מן השכינה כמדתו בשמחה ובעין טובה. ומבאר שהעצבות היא חלק הסטרא אחרא ועל כן צריך לרחק ממנה. ומבאר עוד כי האדם ישיג שמחה על ידי הדברי תורה שילמד על שולחנו בסעודה, ובכח שמחת תורה זו יברך בשמחה וימשיך שפע. ושכרו יהיה כי כשיפטר מהעולם יזכה לעלות ולשכון בהיכלות העליונים הקדושים.

ט. "מאמר המכוין בברכות מכבד לקב"ה ומחזק לשכינה" ומבואר בו כי המברכים בכונה נקראים עושה רצונו של מקום, והם מכובדים בעיניו, כי תאותו וחשקו של הקב"ה הוא באותם המברכים בכונה שמכבדים לקב"ה בזה שמודים בטובו וביכלותו, ומחזקים לשכינה הקדושה לעלות אל היחוד.

י. "מאמר מעלת ברכת רבים" ומבואר בו כי ברכה שרבים ברכו אותה, יש לה כח גדול יותר לגרום יחוד עליון, כי קדושתה גדולה יותר, והיא עולה למעלה בלא מניעה, ובזכותה נשפע שפע מכל המדרגות אל השכינה הקדושה.

יא. "מאמר סוד הזכרת שם ומלכות בברכות" ומבואר בו כי המשכת השפע בברכות נעשית על ידי היחוד הרמוז בהזכרת שם ומלכות שבברכה, כי השם הוי"ה הוא בחינת ז"א המשפיע, והמלכות היא השכינה הקדושה המקבלת את השפע להמשיכו לתחתונים, ועל כן אמרו חז"ל כל ברכה שאין בה שם ומלכות אינה ברכה, שימשך ממנה יחוד ושפע.

יב. "מאמר שלימות הברכה היא בעניית אמן" ומבואר בו כי חותם וקיום הברכה היא על ידי עניית אמן, שאז הברכה היא במעמדה ובשלימותה כראוי. ומבואר עוד כי ברכה בכונה שעונים עליה כראוי היא מתעטרת בעטרות קדושות, ובזה נמשך על ידה שפע רב לעולם.

יג. "מאמר אופן עניית אמן כראוי" ומבואר בו דבר חידה שנאמרה בגן עדן בלשון קצרה, וביאורה הוא: כי מי שפוסק מדברי תורה בשביל דברים בטלים, גורם לעצמו מיתה ודין. ומי שמקצר באמירת אמן כדי שיעור כונתה, גורם לעצמו קיצור חיים רח"ל. ומי שמקצר באמירת א' דא'חד בקריאת שמע זוכה לאריכות ימים.

יד. "מאמר כונת היחוד בעניית אמן" ומבואר בו כי בעניית אמן צריך לכוין ליחד את שמות הוי"ה ואדנות יחד, שהם סוד תפארת ומלכות היינו שהקב"ה משפיע בשכינה הקדושה. (ואופן כונת השילוב מבואר במאמר שאחר זה).

טו. "מאמר עונשו של מי שאינו מכוון בעניית אמן" ומבואר בו כי שאינו משתדל ללמוד לידע לכוין בעניית אמן, ולפחות בכונה הפשוטה של שילוב השמות הגורם יחוד, הנה זה אינו מכבד את קונו, ועליו נאמר "ובוזי יקלו".

טז. "מאמר עונשו של המזלזל בכונת אמן" ומבואר בו כי מי שאינה חשובה בעיניו כונת עניית אמן, הרי זה מזלזל בכבוד הקב"ה, וכשם שהוא אינו פותח וממשיך שפע מלמעלה כך ננעלים בפניו שערי השפע. ומבאר עוד כי מי שזלזל בהרבה

אמנים, ולא הרהר אפילו בתשובה, אזי אחר פטירתו יורד הוא למדור התחתון ביותר בגיהנם הנקרא שאל תחתית שהוא אבדון, ואינו עולה משם לעולם. וממשיך ומבאר כי העונה אמן בכוונה הרי זה מקדש את שמו של הקב"ה, ושכרו גדול שאחר פטירתו מקבל הארה ותענוג בגן עדנו ממדת הבינה.

יז. "מאמר שכרו של העונה אמן בכונה" ומבואר בו כי מי שממתיך אחר המברך לענות אמן בכונה, אזי פותחים לפניו את שערי מעלה, וממשיך שפע וברכות לעולם. ואפילו אם ישראל נמצאים ח"ו בעת צרה ושערי התפלה סגורים, הנה על ידי עניית אמנים בכונה מכריזים בכל העולמות לפתוח את שערי התפלות. ובעולם הבא שכרו שמכריזים המלאכים שיפתחו לפניו את שערי גן עדן.

יח. "מאמר עניית אמן יהא שמייה רבא בכל כחו" ומבואר בו כי על ידי אמירת שבח זה בכל כחו הגשמי של האדם, בזה מעוררים את הנשמה הרוחנית להתעלות ולהשיג קדושה, ועל ידי כך נשבר ונכנע כחו של הסטרא אחרא.

יט. "מאמר מעלת הקדיש וסגולתו לחיים" ומבואר בו כי על ידי קדושת הקדיש שאנו אומרים ועונים, מתעלה כבודו של הקב"ה בכל העולמות, וכפי כונתנו בעניית אמן יהא שמייה רבה, כך מתבטל ונכנע הסטרא אחרא ונשבר כחו, ובכלל זה נשבר כח היצר הרע שבנו. ומבאר ומוכיח כי כונת הזהר "בכל כחו" היא להורות ולחדש על כח הגוף, כי כח הכונה פשוט הוא שנצרך גם כאן.

כ. "מאמר מעלת הקדיש וסגולתו למתים" ומבואר בו כי על ידי הקדיש שאנו אומרים אחר הנפטרים, הן בתפלות והן אחר הלימוד, הנה על ידי עניית אמן יהא שמייה רבה בכונה, הקב"ה מתמלא ברחמים גם על הרשעים הנדונים בגיהנם, וניתן להם בזה הרוחה ומנוחה לפי שעה.

כא. "מאמר המשבח לחברו צריך גם לברכו" ומבואר בו כי מי שמשבח לחברו צריך לברכו, כי בשעת התעוררות השבח, מתקנא הסטרא אחרא ורוצה להזיק בעינו הרעה, על כן יוסיף המשבח לברכו, ובוה ימנע את המקטרג. ומבאר כי הנמנע מלברך גורם קטרוג לעצמו בראשונה, והמברך מתברך גם הוא. ומוסיף ומבאר כי כל ברכה צריכה להיות בעין טובה ובלב טוב ובאהבה, ומסיק מכאן שכל שכן בברכה לקב"ה שצריך שתהא באהבת הלב ובנפש חפצה.

כב. "מאמר המברך לחברו יקדים ברכה לקב"ה" ומבואר בו כי מי שרוצה לברך לחברו ושתתקיים ברכתו, צריך הוא להקדים ולברך תחילה לקב"ה ולעורר את שפע השכינה הקדושה, ואחר כך כשיברך לחברו תתקיים ברכתו. ומוכיח זאת מברכת יצחק ליעקב. ומבאר עוד שכן הוא בבקר שצריך האדם תחילה להקדים לברך ולהתפלל לקב"ה, ואחר כך יוכל לברך לבני אדם, ויתקיימו ברכתיו.

אמירת מאה ברכות וסגולתם

(א) נְשַׁמְתָּא פִּד נַפְקָא אֲתַבְרָכָא בְּשִׁבְעַ בְּרָכָאן, לְמַהוּי אַבָּא לְגוּפָא
 בְּסִלְיֵי דְדְיוּקְנָא עֲלָאָה, פִּד בְּעֵינָא לְנַחְתָּא לְהַאי עֲלָמָא,
 אוּמִי לָהּ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִיטְר פְּקוּדֵי אוּרִייתָא, וּלְמַעַבְד רְעוּתִיהָ,
 וּמָסַר לָהּ מָאָה מִפְתַּחְאן דְּבְרָכָאן דְּכָל יוּמָא, לְאַשְׁלָמָא לְדְרָגִין עֲלָאִין
 פְּחוּשְׁבָן ל"ךְ ל"ד, דְּהָא פְּלָהוּ אֲתַמְסַר לָהּ בְּגִין לְאַתְקְנָא בְּהוּ לְגַנְתָּא,
 וּלְמַפְלַח לָהּ וּלְנַטְרָא לָהּ.

מתוק מדבש

"מאמר אמירת מאה ברכות בכל יום וסגולתם" ומבואר בו כי כשנשמט האדם עומדת לרדת לעולם הזה, אזי היא מתברכת בשבע ברכות, והקב"ה משביע אותה שתשמור את מצות התורה ותעשה את רצונו. ומבאר עוד כי הקב"ה מוסר בידה מאה מפתחות של ברכות, היינו שמצוה אותה שתברך בכל יום מאה ברכות, שעל ידם תפתח את מקורות השפע ותמשיך ברכות לעולם. והם מאה כנגד עשר ספירות פרטיות שבשכינה הקדושה, ועל ידם נשמרת השכינה מאחיזת החיצונים.

(מקור המאמר זוהר פרשת לך לך נסמרי מורה דף עו ע"ג עו ע"א, ונצי"אור ממוק מדבש כרך ג עמ' רז)

נְשַׁמְתָּא פִּד נַפְקָא אֲתַבְרָכָא בְּשִׁבְעַ בְּרָכָאן הנשמה כשיוצאת מלמעלה לבוא לעולם הזה מתברכת בשבע ברכות, הכתובים בפסוק ואעשך וגו', ובפסוק ואברכה וגו', והם כנגד ה' ספירות שבמלכות, לְמַהוּי אַבָּא לְגוּפָא בְּסִלְיֵי דְדְיוּקְנָא עֲלָאָה כדי שתהיה הנשמה אב להגוף באותה המעלה וצורה העליונה כמו שהיתה למעלה, רצה לומר ששום חטא ועון לא יזדמן אליה, פִּד בְּעֵינָא לְנַחְתָּא לְהַאי עֲלָמָא כשהנשמה עומדת לרדת לעולם הזה, אוּמִי לָהּ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִיטְר פְּקוּדֵי אוּרִייתָא וּלְמַעַבְד רְעוּתִיהָ משביע אותה הקב"ה שתשמור את מצות התורה ושתעשה רצונו, וּמָסַר לָהּ מָאָה מִפְתַּחְאן דְּבְרָכָאן דְּכָל יוּמָא ומוסר לה מאה מפתחות של ברכות שתברכם כל יום ויום, ונקראות מפתחות כי על ידי כל ברכה וברכה נפתחים המקורות העליונים שמריקים שפע ברכה לכל העולמות, לְאַשְׁלָמָא לְדְרָגִין עֲלָאִין פְּחוּשְׁבָן ל"ךְ ל"ד להשלים למאה מדרגות עליונות כמספר ל"ךְ ל"ד, רצה לומר להשלים העשר ספירות דמלכות שכל אחת כלולה מעשר שהם מאה בחינות, ולכן נצטוית הנשמה לברך כל יום מאה ברכות כדי לפתוח מקורות של כל מאה בחינות של העשר ספירות, דְּהָא פְּלָהוּ אֲתַמְסַר לָהּ בְּגִין לְאַתְקְנָא בְּהוּ לְגַנְתָּא כי כולם נמסרו להנשמה כדי לתקן בהם את המלכות ולהרחיק ממנה אחיזת החיצונים, וּלְמַפְלַח לָהּ וּלְנַטְרָא לָהּ לעבדה בקיום מצות עשין ולשמרה על ידי שמירת הלאוין שעל ידי זה היא נשמרת מאחיזת החיצונים. (רא"ג ומפרשים)

מאה ברכות הם בסוד תרומה גדולה

(ב) וּבִאֲתוֹן דְּאֶלְפָּא בֵּיתָא, מִ"ה סְלִיק מֵאָ"ה, י"ם ה"צ, וְהָאֵי אֵיהוּ דְּאוּקְמוּהּ רַבְּנָן מֵאֲרֵי מִתְּנִיתִין, (דברים י יב) וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל מִ"ה יְהו"ה אֱלֹהֵי"ךְ שׁוֹאֵל מֵעַמְּךָ, וְאָמְרוּ, אֵל תִּקְרֵי מָה, אֶלָּא מֵאָה, לְקַבֵּל מֵאָה בְּרָכָאן דְּמַחְיֵיב בַּר נָשׁ לְבָרְכָא לְמֵאֲרֵיהּ בְּכָל יוֹמָא, וְהָאֵי אֵיהוּ דְּצָרִיף בַּר נָשׁ לְמִטְעָם בְּכָל יוֹמָא לְמֵאֲרֵיהּ, וּבְגִין דָּא וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה.

מתוק מדבש

"מאמר מאה ברכות הם בסוד תרומה גדולה" ומבואר בו כי כמו שהקב"ה מטעים לאדם מלחם הארץ, כן האדם צריך להטעים לכהן שהוא הקב"ה מאה ברכות, ועד שהקב"ה אינו טועם מהתרומה שהיא בסוד הברכה, אזי אסור לאדם לאכול.

(מקור המאמר צהר פרשת קרח צרעיא מהימנא דף קעט ע"א, וצציאור מסוק מדגש כרך יג עמ' רפח)

ועתה בא לבאר כי מצות תרומה גדולה באה לרמוז על תרומת מאה ברכות שאדם חייב לברך בכל יום, וזה שאמר וּבִאֲתוֹן דְּאֶלְפָּא בֵּיתָא בא"ת ב"ש, מִ"ה סְלִיק מֵאָ"ה מ"ה עולה מאה, דהיינו י"ם כי מ' של מ'אה מתחלפת ב', ה"צ וה' של מ'אה מתחלפת בצ', הרי י' וצ' בגימטריא מאה, וְהָאֵי אֵיהוּ דְּאוּקְמוּהּ רַבְּנָן מֵאֲרֵי מִתְּנִיתִין וזהו שביארו הרבנים בעלי המשנה (נמס' מנחות דף מג ע"ג) על הפסוק וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל מִ"ה יְהו"ה אֱלֹהֵי"ךְ שׁוֹאֵל מֵעַמְּךָ שְׂצִירָךְ לְבָרְךְ בְּכָל יוֹם מֵאָה בְּרָכּוֹת, וְאָמְרוּ (כן פירש"י סו), אֵל תִּקְרֵי מָה, אֶלָּא מֵאָה דהיינו לְקַבֵּל מֵאָה בְּרָכָאן כנגד המאה ברכות, דְּמַחְיֵיב בַּר נָשׁ לְבָרְכָא לְמֵאֲרֵיהּ בְּכָל יוֹמָא שאדם חייב לברך לקונו בכל יום, וְהָאֵי אֵיהוּ דְּצָרִיף בַּר נָשׁ לְמִטְעָם בְּכָל יוֹמָא לְמֵאֲרֵיהּ וזה הוא שצריך האדם להטעים בכל יום לקונו, כי כמו שהקב"ה מאכילו מלחם הארץ, כן יטעים הוא להקב"ה מאה ברכות, ועד שהכהן שהוא הקב"ה אינו טועם מתרומה שהיא הברכה, אסור לאדם לאכול כמו שאסור לאכול טבל, וּבְגִין דָּא וּבְשִׁבִיל זֶה אָמַר הַקְּב"ה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה וּמִפְרֵשׁ מִלֵּת "לִי" הֵינִי לְמַאֲכָלִי, וְתְרוּמָה הִיא הַבְּרָכּוֹת. וזה שכתוב והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה לה', דהיינו על ידי שתברכו מאה ברכות תתנו תרומה לה'. (נמ"ק ומפרש"י)

מקור ורמז מהתורה לברכת המזון

(ג) בְּרַפְת הַמְזוֹן מִן הַתּוֹרָה מִזֵּין, שֶׁנֶּאֱמַר וְאֶכְלֹתָ וּשְׂבַעְתָּ וְגו', וְשִׁנִּינוּ בְּבְרִייתָא, וּבְרַכְתָּ, זוּ בְרַפְת הַזֵּן, אֶת יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ, זוּ בְרַפְת הַמְזוֹן, עַל הָאָרֶץ, זוּ בְרַפְת הָאָרֶץ, הַטּוֹבָה זוּ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם, וְכֵן הוּא אוֹמֵר, (דברים ג כה) הָהָר הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְבָּנוֹן, אֵין לִי אֶלָּא לְאַחֲרָיו, לְפָנָיו מִזֵּין, שֶׁנֶּאֱמַר אֲשֶׁר נָתַן לָךְ, מִשְׁעָה שֶׁנָּתַן לָךְ חַיִּיב אֶתָּה לְבָרְכוּ.

וְדָרְשׁוּ חֻכְמִים זְכוּרִים לְבָרְכָה, מִשֶּׁה תִּיקֵן לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל בְּרַפְת הַזֵּן בְּשְׁעָה שְׂיִרְד לָהֶם הַמֶּן, יְהוֹשֻׁעַ תִּיקֵן לָהֶם בְּרַפְת הָאָרֶץ בְּשְׁעָה שֶׁהַכְּנִיסָן לְאָרֶץ, דָּוִד וְשְׁלֹמֹה תִקְנוּ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם. עוֹד נִמְצָא בְּפִרְשֵׁת הַמֶּן רִמּוֹ לְבְרַפְת מְזוֹן, בְּמֶן עֲצָמוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר (שמות יז יב) וּבִבְקָר תִּשְׁבְּעוּ לָחֶם וַיִּדְעֶתֶם כִּי אֲנִי יְהו"ה אֱלֹהֵיכֶם.

מתוק מדבש

"מאמר מקור ורמז מהתורה לברכת המזון" ומבואר בו כי מלבד מה שפירשו חז"ל בגמרא מקור מהתורה לברכת המזון, והוא מהפסוק הנודע "ואכלת ושבעת וברכת", הנה יש עוד רמז מהתורה לכך, והוא מפרשת המן, כמבואר בפנים.

(מקור המאמר זוהר פרשת עקב צרעיא מהימנא דף עדר ע"א, וצניאור מתוק מדבש כרך טו עמ' קל-קלא)
בְּרַפְת הַמְזוֹן מִן הַתּוֹרָה מִזֵּין מֵאֵין אֵנו לומדים, שֶׁנֶּאֱמַר וְאֶכְלֹתָ וּשְׂבַעְתָּ וּבְרַכְתָּ אֶת יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ עַל הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ, וְשִׁנִּינוּ בְּבְרִייתָא וּלְמַדְנוּ בְּבְרִייתָא (נמס' זרכות דף מס ע"ג), וּבְרַכְתָּ, זוּ בְרַפְת הַזֵּן אֶת הַכֹּל, אֶת יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ, זוּ בְרַפְת הַמְזוֹן דִּהֵינּוּ בְרַכְת עַל הָאָרֶץ וְעַל הַמְזוֹן, עַל הָאָרֶץ, זוּ בְרַפְת הָאָרֶץ הֵינּוּ בְרַכְת רַחֵם, הַטּוֹבָה, זוּ בְרַכְת בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם וְרֹאיָה לְדַבְרֵי כִי טוֹב הוּא יְרוּשָׁלַיִם, כִּי וְכֵן הוּא אוֹמֵר, הָהָר הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְבָּנוֹן וְהַר הַטּוֹב הוּא יְרוּשָׁלַיִם, אֵין לִי אֶלָּא לְאַחֲרָיו שְׂצִירִים לְבָרֶךְ אַחַר הַאֲכִילָה, לְפָנָיו מִזֵּין לְפָנֵי הַאֲכִילָה מֵאֵין לָנוּ שְׂגָם כֵּן צִירִים לְבָרֶךְ, שֶׁנֶּאֱמַר אֲשֶׁר נָתַן לָךְ שְׂפִירוֹשׁוּ מִשְׁעָה שֶׁנָּתַן לָךְ עוֹד לְפָנֵי שֶׁאֲכַלְתָּ חַיִּיב אֶתָּה לְבָרְכוּ.

וְדָרְשׁוּ חֻכְמִים זְכוּרִים לְבָרְכָה (ס) מִשֶּׁה תִּיקֵן לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל בְּרַפְת הַזֵּן, בְּשְׁעָה שְׂיִרְד לָהֶם הַמֶּן, יְהוֹשֻׁעַ תִּיקֵן לָהֶם בְּרַפְת הָאָרֶץ, בְּשְׁעָה שֶׁהַכְּנִיסָן לְאָרֶץ, דָּוִד וְשְׁלֹמֹה תִקְנוּ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם. עוֹד נִמְצָא בְּפִרְשֵׁת הַמֶּן רִמּוֹ לְבְרַפְת מְזוֹן, בְּמֶן עֲצָמוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר וּבִבְקָר תִּשְׁבְּעוּ לָחֶם, וַיִּדְעֶתֶם כִּי אֲנִי יְהו"ה אֱלֹהֵיכֶם שְׁנַתִּי לָכֶם אֶת הַלֶּחֶם, לָכֵן תְּבָרְכוּ בְרַכְת הַמְזוֹן. (מפרסיס)

רמז מהתורה לברכת הנהנין הראשונה

(ד) וְהָיָה עֵקֶב תִּשְׁמָעוּן אֶת הַמְּשַׁפְּטִים הָאֵלֶּה וְגו', וְאָכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ
 וּבִרְכַתְּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְגו', פְּקוּדָא דָּא לְבִרְכָא לִיה
 לְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עַל כָּל מַה דְּאָכִיל וְשָׂתִי וְאַתְהֵנִי בְּהַאי עֲלֵמָא, וְאִי
 לָא בְרִיךְ, אֶקְרִי גְזֵלָן לְגַבֵּי קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, דְּכִתִּיב (משלי כח כד) גֹּזֵל
 אָבִיו וְאִמּוֹ, וְהָא אֻקְמוּהּ חֲבַרְיָא, בְּגִין דְּבִרְכָאן דְּבְרִיךְ בַּר נָשׁ לְקַדְשָׁא
 בְרִיךְ הוּא, אֲתִי לְאִמְשָׁכָא חַיִּין מִמְּקוּרָא דְּחַיִּי, לְשִׁמְיָה קַדִּישָׁא דְּקַדְשָׁא

מתוק מדבש

"מאמר רמז מהתורה לברכת הנהנין הראשונה" ומבואר בו כי "וברכת" שבהכתוב "ואכלת
 ושבעת וברכת" מורה גם על ברכת הנהנין הראשונה הנרמזת בהמשך הפסוק "אשר נתן
 לך", לומר שצריך ברכה ראשונה שהיא קבלת רשות על כל נתינה. ומבאר כי על ידי
 הברכה מבררים את הניצוצין שבמאכל מהקליפות, וגורמים יחוד והמשכת שפע לעולם.
 ועל כן מי שאינו מברך נקרא גזלן כי מונע את היחוד והשפע.

(מקור המאמר צוהר פרשת עקב נרעיא מהימנא דף ער ע"ג, ונציאור ממוק מדבש כרך טו עמ'
 קמג-קמז)

וְהָיָה עֵקֶב תִּשְׁמָעוּן אֶת הַמְּשַׁפְּטִים הָאֵלֶּה וְגו' פסוק זה הוא ציון בעלמא שבא
 לפרש בפרשת עקב, מה שכתוב וְאָכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ וּבִרְכַתְּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עַל
 הָאֵרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לְךָ, פְּקוּדָא דָּא לְבִרְכָא לִיה לְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עַל כָּל מַה
 דְּאָכִיל וְשָׂתִי וְאַתְהֵנִי בְּהַאי עֲלֵמָא מצוה זו היא לברך להקב"ה על כל מה שאוכל
 ושותה ונהנה בעולם הזה. הגם שלפי חז"ל (נמס' נרכות דף מח ע"ג), פסוק ואכלת ושבעת
 וברכת נאמר על ברכת המזון לבר, אבל הרעיא מהימנא דריש מה שכתוב "אשר נתן לך",
 שפירושו משנתן לך, צריך אתה לברך ברכה ראשונה על כל הנאות שבעולם. ולפי שעל
 ידי הברכה מעלין הניצוצין קדישין מבין הקליפות, וגורמים יחוד עליון, ועל ידי היחוד
 נמשך שפע ברכות לכל הפרלופים כמבואר בהמשך המאמר, לכן וְאִי לָא בְרִיךְ אֶקְרִי
 גְזֵלָן לְגַבֵּי קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא ואם לא ברך נקרא גזלן להקב"ה שְׂהוּא ז"ל, לפי שגזול
 ומונע ממנו את שפע הברכות, דְּכִתִּיב שעל זה נאמר גֹּזֵל אָבִיו וְאִמּוֹ שהם הקב"ה
 וכנסת ישראל, דְּהֵינּוּ ז"ן שְׂהוּא אֲנִיָּהּ וְאִמָּהּ שְׁלֵי יִשְׂרָאֵל, כמו שכתוב (דברים יד א) בנים
 אתם לה' אלהיכם, וְהָא אֻקְמוּהּ חֲבַרְיָא והרי פירושוהו החברים (שם נגמ' דף לה ע"ג).
 בְּגִין דְּבִרְכָאן דְּבְרִיךְ בַּר נָשׁ לְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לפי שהברכות שהאדם מברך להקב"ה,
 אֲתִי לְאִמְשָׁכָא חַיִּין מִמְּקוּרָא דְּחַיִּי הוא בא להמשיך שפע חיים ממקור החיים, דְּהֵינּוּ
 מיחוד חילוניות דאנא ואימא, שנמשך משם שפע חילון וכח לְשִׁמְיָה קַדִּישָׁא דְּקַדְשָׁא

בְּרִיךְ הוּא, וּלְאַרְקָא עֲלֵיהּ מִהֵהוּא מְשַׁחַא עֲלָאָה, וְאַתִּי לְאַתְמִשְׁכָּא
מִתְמָן לְכֹל עֲלָמָא, וּכְתִיב, וְאֶכְלֹתְ וְשָׂבַעְתָּ וּבִרְכַתְּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֵי־ךָ.

מתוק מדבש

בְּרִיךְ הוּא לְשֵׁמוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַקַּב"ה, דֵּהֵינּוּ לְזוּ"ן כְּדֵי שִׁיחֵהּ לְהֵס כַּח לַעֲלוֹת צְקוּד מ"ן,
וּלְאַרְקָא עֲלֵיהּ מִהֵהוּא מְשַׁחַא עֲלָאָה וְאַחַר כֵּךְ לְהַרְיֵק וְלְהַמְשִׁיךְ עֲלָיו מִשְׁמַן הָעֲלִיּוֹן
שֶׁפַע פְּנִימִי מִיְסוּד דְּלִצְלָא, שְׁהוּא שֶׁפַע קוּדֵשׁ הַנִּמְשָׁךְ מִמֶּנּוּ לְאַיְמָא וּמִמֶּנָּה לְזוּ"ן, וְאַתִּי
לְאַתְמִשְׁכָּא מִתְמָן לְכֹל עֲלָמָא וְבֵאלֹהֵי מִשְׁמֵם לְכֹל הָעוֹלָם, כִּי מִזוּ"ן נִמְשָׁךְ הַשֶּׁפַע
לְכֹל הָעוֹלָם, וּכְתִיב וְעַל זֶה נֹאמֵר וְאֶכְלֹתְ וְשָׂבַעְתָּ וּבִרְכַתְּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֵי־ךָ פִּירוּשׁ
שֶׁעַל יְדֵי הַצְּרָכוֹת מִמְשִׁיכִים מִזְמִין לְזוּ"ן הַנִּקְרָאִים יְהוָה אֱלֹהֵי־ךָ. (רמ"ז ורמ"ק וּמְפָרְשִׁים)

סְגוּלוֹת לַיְמוּד הַזְהָר

כְּשֶׁעוֹסֵק הָאָדָם בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה, וּמְשִׁיג אֶת דְּרָכֵי הָעֲבוּדָה, הוּא גוֹרֵם סַעַד
וְסִמְךְ לְשִׁכְנָה הַקְּדוּשָׁה בְּגִלוֹת.

כְּשֶׁעוֹסֵק הָאָדָם בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה, הוּא גוֹרֵם לְהַשְׁבִּית אֶת הַחִיצוֹנִים הָעֲלִיּוֹנִים,
וּלְבַטֵּל אֶת הַדִּינִים מִהַתְּחַתּוֹנִים.

כְּשֶׁעוֹסֵק הָאָדָם בְּסוּדוֹת שְׁנַתְּגָלוֹ, חוֹזֵר וּמַעוֹרֵר אֶת הַתְּקוּן כְּבִשְׁעַת הַחֲבוּר.
כְּשֶׁעוֹסֵק הָאָדָם בְּסִפְרֵי הַזְהָר, הוּא מְשַׁלֵּם אֶת רִצּוֹן הַבוּרָא יִתְבָּרַךְ, שְׂרָצָה
שִׁיתְּגַלֶּה סֵפֶר זֶה בְּדוֹר הָאַחֲרוֹן.

זוֹכָה לְהַגְנָה כְּנֹגֵד הַיֵּצֵר הַמוֹשֵׁל בְּזוֹנוֹת וּבְמַלְשִׁינוֹת וּלְשׁוֹן הָרַע וְשִׁנְאָה
שְׁבֻלָּב.

זוֹכָה לְהַכִּיר אֶת גְּדוּלְתוֹ וְיוֹפְיוֹ וּמַעֲלָתוֹ שֶׁל הַקַּב"ה, וּבִכְחַז זֶה לְעַבְדּוֹ.
זוֹכָה לְהַתְּבוֹנְנוֹת וּלְדַבְּקוֹת הַבוּרָא עַל יְדֵי הַכְּרַתּוֹ וְיַדִּיעָתוֹ בְּגְדוּלְתוֹ יִתְבָּרַךְ.
זוֹכָה לְהַשְׁכֵּל פְּסוּקֵי הַתּוֹרָה.

זוֹכָה לְאַהֲבָה וְיִרְאָה, שֶׁהֵם עֵיקָרֵי כָל תְּרִי"ג הַמִּצְוֹת.
עַל יְדֵי הַיַּדִּיעָה בְּעִנְיַי עוֹלָם הַנִּשְׁמוֹת, יַעֲשֶׂה הָאָדָם תְּשׁוּבָה וְיִזְהַר בְּמַעֲשָׂיו.
עַל יְדֵי לַיְמוּד הַזְהָר יִתְחַזֵּק הָאָדָם בְּאַמוּנָה שְׁלִימָה, כִּי יִכִּיר שֶׁהַכֹּל בְּהַשְׁגָּחָה
פְּרִטִית.

המברך צריך שיהיו ידיו נקיות

(ה) אִי כֹל דָּא אֵית בְּהוּ, לֵית דִּינָא לְמַהוּי בְּנִקְיוּ פֶד מְבַרְכִין בְּהוּ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּגִין דְּבָהוּ וּבְדוּגְמָא דְלֵהוּן מִתְבַּרְךְ שְׂמָא קַדִּישָׁא, וְעַל דָּא אַתּוּן דְּחֻכְמִיתוּ טוּבָא, הֵיךְ לָא אֲשַׁגְחָתוּן לְהָא, וְלֹא שְׂמִשְׁתּוּן לְרַבֵּי שְׂמִעְיָה חֲסִידָא, וְאִיהוּ אָמַר כֹּל טְנוּפָא וְכֹל לְכַלּוּכָא סְלִיקוּ לֵיהּ לְסִטְרָא אַחְרָא, דְּהָא סִטְרָא אַחְרָא מֵהָא טְנוּפָא וְלְכַלּוּכָא אַתְּזִן, וְעַל דָּא מִים אַחְרוּנִים חוּבָה, וְחוּבָה אֵינּוּן, תְּוֹהוּ וְלֹא יְכִילוּ לְמַלְלָא.

מתוק מדבש

"מאמר המברך צריך שיהיו ידיו נקיות" ומבואר בו כי באצבעות הידים יש רמז לספירות הקדושות שעל ידם מתברכת השכינה הקדושה, כשהאדם מברך, ועל כן צריך המברך שיהיו ידיו נקיות בשעת אמירת הברכה. ומבאר עוד כי כל טנוף ולכלוך הוא חלק הסטרא אחרא, וזה סוד מים אחרונים הבאים על ידים מסואבות ליתן חלקם.

(מקור המאמר זוהר פרשת נלק צינוקא דף קפו ע"ג, וצניאור ממוק מדנש כרך יג עמ' שפה)

והמשיך הינוקא ואמר לרבי יהודה (ה"ג העט"ו) ומלָה תִימָא הוּא עַל מָה דְאִמְרַת וּדְבַר תִּימָה הוּא מָה שֶׁאִמְרַת וּבִרְכַת בִּידִים מְזוּהָמוֹת, אִי כֹל דָּא אֵית בְּהוּ אִם אֵלּוּ הַסּוּדוֹת יֵשׁ בְּהֶאֱצַבְעוֹת, לֵית דִּינָא לְמַהוּי בְּנִקְיוּ פֶד מְבַרְכִין בְּהוּ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכִי אֵין הַדִּין שִׁיְהִי בְּנִקְיוֹת כְּשֶׁמְבַרְכִים בְּהֵן לְהַקְבִּי"ה, בְּגִין דְּבָהוּ וּבְדוּגְמָא דְלֵהוּן מִתְבַּרְךְ שְׂמָא קַדִּישָׁא לְפִי שְׁבֹאֲצַבְעוֹת וּבְדוּגְמָא שְׁלֵהֶם שְׁהֶם חֲמֵשׁ סְפִירוֹת הַנְּרִמּוֹת בְּהֶם, מִתְבַּרְךְ הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, כְּלוֹמַר הַמַּלְכוּת שֶׁהִיא שֵׁם הַקְּדוֹשׁ מִקְבַּלַת עַל יְדֵם בְּרִכּוֹת, וְעַל דָּא אַתּוּן דְּחֻכְמִיתוּ טוּבָא וְעַל כֵּן אַתֶּם שְׁנַתְּחַכְמֶתֶם הַרְבֵּה, הֵיךְ לָא אֲשַׁגְחָתוּן לְהָא אִיךְ לֹא הִשְׁגַּחְתֶּם עַל זֶה, וְלֹא שְׂמִשְׁתּוּן לְרַבֵּי שְׂמִעְיָה חֲסִידָא וְלֹא שְׂמִשְׁתֶּם אֶת רַבִּי שְׂמִעְיָה הַחֲסִיד, וְאִיהוּ אָמַר כֹּל טְנוּפָא וְכֹל לְכַלּוּכָא סְלִיקוּ לֵיהּ לְסִטְרָא אַחְרָא שֶׁהוּא אִמַר שֶׁכֹּל טְנוּף וְכֹל לְכַלּוֹךְ מֵעַלִים אוֹתָם לְסִטְרָא אַחְרָא, כִּי כֹל הַשְּׁפָעוֹת שֶׁל הַקְּדוּשָׁה נִמְשַׁכּוֹת לְמִקּוֹם קְדוֹשׁ, וּבְמִקּוֹם הַטְּנוּפָה שֶׁשֵּׁם אֵין הַקְּדוּשָׁה שׁוֹרָה מִפְּנֵי הַכְּבוֹד, וְשֵׁם אַחִיזוֹת הַחִיצוֹנִים וְשֵׁם נִמְשַׁכּוֹת הַעֲכִירוֹת וְהַפְּסוּלוֹת וְזוֹ חֵלְקָם וּמְזוּנָם, וְהֵינּוּ דְּהָא סִטְרָא אַחְרָא מֵהָא טְנוּפָא וְלְכַלּוּכָא אַתְּזִן כִּי הַסִּטְרָא אַחְרָא גּוֹזֵן מִזֶּה הַטְּנוּף וְהַלְכָלוֹךְ, וְעַל דָּא וְעַל כֵּן אִמְרוּ חֲזוּ"ל (נִמְס' חוֹלִין דף קס רע"ג) מִים אַחְרוּנִים חוּבָה כְּדִי לְתַת אֶת זֹהָמוֹת הַמֵּאֲכֵל חֵלְקָם לְהַחִיצוֹנִים, וְעַל יְדֵי זֶה לֹא יִקְטַרְגּוּ עַל סְעוּדָתוֹ, וְחוּבָה אֵינּוּן וְחוּבָה הֵם, דֵּהֵינּוּ הֵם חֵלְקָם שֶׁל הַסִּטְרָא אַחְרָא הַנִּקְרָא חוּבָה, (כְּמִצּוֹר נ"ג דף קנד ע"ג, ודף רסו ע"ג, ונמ"ג דף רעג ע"ג, וּפְשַׁר לֹמַר נִמָּה שְׁכִמּוֹז "וּמִזְבֵּה אֵינּוּן" כִּי מִלֵּת מוֹצֵה, גִּימַטְרִיא כ"א כְּמוֹ שֶׁשֵּׁם אֱלֹהִים, שְׁנַשֵּׁם זֶה הוּא עֵיקַר כּוֹנֵן מִים אַחְרוּנִים, עֵיין שַׁעַר הַמְּנוֹת סו"פ עקצ), תְּוֹהוּ וְלֹא יְכִילוּ לְמַלְלָא תְּמָהוּ וְלֹא יְכִילוּ לְדַבֵּר מִחֲמַת הַתְּפַעְלוֹתֶם מֵהִשְׁגַת הַיְנוּקָא. (רמ"ק וּמְפַרְשֵׁים)

אמירת הברכות בכוונה, ומעלת המכוין

(ו) וְאֵינּוֹן בְּרַכָּאן אָרִיק בְּר נֶשׁ בְּאֵינּוֹן מְלִין, מֵהֵהוּא מְקוֹרָא עֲלָאָה, וְאַתְּבְּרַכָּאן כָּל אֵינּוֹן דְּרִגִין וּמְקוֹרִין, וְאַתְּמְלִיין לְאַרְקָא עַל כָּל עֲלָמִין, וְאַתְּבְּרַכָּאן כְּלָהוּ כְּפַחְדָּא.

וְעַל דָּא אַצְטְרִיף בְּר נֶשׁ לְשׁוּאָה רְעוּתִיהָ בְּרָזָא דְבְּרַכָּאן, בְּגִין דִּיתְבְּרַכּוּן אַבְהֵן וּבְנִין, כְּלָא כְּפַחְדָּא.

וּמֵאֵן דְּמְבַרְךְ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אַתְּבְּרַךְ וְנָטִיל חוּלְקִיהָ מֵאֵינּוֹן בְּרַכָּאן בְּקַדְמִיתָא דְכָל עֲלָמָא לְתַתָּא, פִּינּוֹן דְשָׁמָא דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא

מתוק מדבש

"מאמר אמירת הברכות בכוונה, ומעלת המכוין" ומבואר בו כי השפעת השפע לעולם נעשית על ידי אמירת תבות הברכה, ולכן צריך האדם המברך לשים את רצונו וכונתו בהיותו אומר את הברכה. ומבאר עוד כי המברך בכוונה ומוריד שפע לעולם, הנה הוא הראשון שנוטל חלק מהשפע, וממנו ועל ידו מתברכים כל העולם, ומכריזים העליונים בשבח.

(מקור המאמר זוהר פרשת עקב זרעיא מהימנא דף רע"א ע"א, ונצי"אור מסוק מדבש כרך טו עמ' קמג-קמד)

וממשיך ואמר וְאֵינּוֹן בְּרַכָּאן אָרִיק בְּר נֶשׁ בְּאֵינּוֹן מְלִין ואותם שפע הברכות מריק האדם על ידי תיבות הברכה, לכן ראוי שתיבות הברכה יצאו מפיו בכוונה, כדי שיפעלו את הנרצה בהם, דהיינו להמשיך הברכות מֵהֵהוּא מְקוֹרָא עֲלָאָה מאותו מקור העליון שהוא היסודות של או"א, וְאַתְּבְּרַכָּאן כָּל אֵינּוֹן דְּרִגִין ומתברכות כל אותם המדרגות שהם חילוניות הספירות זו"ן, וּמְקוֹרִין והמקורות שהם פנימיות הספירות זו"ן, וְאַתְּמְלִיין לְאַרְקָא עַל כָּל עֲלָמִין והם מתמלאות שפע להריק ולהשפיע על כל העולמות, וְאַתְּבְּרַכָּאן כְּלָהוּ כְּפַחְדָּא ומתברכים העליונים והתחתונים כולם ביחד.

וְעַל דָּא אַצְטְרִיף בְּר נֶשׁ לְשׁוּאָה רְעוּתִיהָ בְּרָזָא דְבְּרַכָּאן ועל כן צריך האדם לשים רצונו וכונתו בסוד הברכות, כי עיקר המשכת השפע תלוי בכונה, בְּגִין דִּיתְבְּרַכּוּן אַבְהֵן כדי שיתזכרו האבות שהם חג"ת זו"א, וּבְנִין עַם הַצְּנִים שהם נה"י זו"א, כְּלָא כְּפַחְדָּא שיתזכרו כולם ביחד, רַחֵם לֹוֹמֵר שְׁכוּלָא יִקְבְּלוּ הַשְּׁפַע מִיְסוּדוֹת שֶׁל או"א שֶׁשֶׁם מְקוֹר שְׁפַע הַבְּרִכּוֹת.

וּמֵאֵן דְּמְבַרְךְ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּמִי שֶׁמְבַרְךְ לְהַקְבִּי"ה, אַתְּבְּרַךְ וְנָטִיל חוּלְקִיהָ מֵאֵינּוֹן בְּרַכָּאן בְּקַדְמִיתָא דְכָל עֲלָמָא לְתַתָּא הוּא מְבַרְךְ לְוִקָח חֶלְקוֹ מֵאוֹתָם הַבְּרִכּוֹת תְּחִילָה מְכַל הָעוֹלָם שֶׁלְמַטָּה, רַצָּה לֹוֹמֵר שֶׁהוּא נֶעֱשֶׂה כְּלִי וְכֹסֵא לְקַבֵּל הַבְּרִכּוֹת תְּחִילָה, וּמִמֶּנּוּ יִקְבְּלוּ כָּל שְׂאֵר בְּנֵי הָעוֹלָם, כִּי פִּינּוֹן דְשָׁמָא דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְבַרְךְ כִּינּוֹן

מִתְבַּרְךָ, מִתְמַן נְחִית וְשָׂרָא עַל רִישֵׁיהַ חוֹלְקָא קְדָמָאָה, וְהָא אוֹקִימָנָא,
 דְּכְתִיב (שמות כ כא) בְּכָל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲזַפִּיר אֶת שְׁמִי אָבָא אֱלֹיךָ וּבִרְכָתֶיךָ,
 פִּינֵן דְּהֵיִיא בְּרַכָּה אֲתֵיִיא וְשָׂרִיִיא עַל רִישֵׁיהַ, מִתְמַן אֲתַפְּשֵׁט בְּכָל
 עֲלָמָא.

בְּשַׁעְתָּא דְּאִינוּן בְּרַכָּאן נְחִתִין, מִתְעַטְרֵן גּוֹ חֶקֶל תְּפּוּחִין קְדִישִׁין, וּפְגָעִי
 בָּהּ פְּמָה דְּרַגִּין דְּמִמְנָן בְּעֲלָמָא, וְנַחְתִּי בָּהּ, וְאִמְרִי וּמְכִרִיזִי,
 דָּא אִיהוּ דִּירוּנָא דְּשָׂרָא פְּלוּנִי לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

מתוק מדבש

שמו של הקב"ה מתברך דהיינו וז"ל, (וגם השם הו"ה כולל את כל הפרטופים, כי קו"ו של י'
 א"ל, י"ה א"ל, ו"ה ו"ן כוודע), מִתְמַן נְחִית וְשָׂרָא עַל רִישֵׁיהַ חוֹלְקָא קְדָמָאָה משם
 יורד ושורה חלק הראשון על ראשו של המברך, וְהָא אוֹקִימָנָא והרי כבר ביארתי דְּכְתִיב
 מה שכתוב בְּכָל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲזַפִּיר אֶת שְׁמִי היינו בכל מקום שאני מייחד את שמי
 על ידי ברכת האדם, אָבָא אֱלֹיךָ קודם לשאר בני אדם, וּבִרְכָתֶיךָ תחילה, ומפרש פִּינֵן
 דְּהֵיִיא בְּרַכָּה אֲתֵיִיא וְשָׂרִיִיא עַל רִישֵׁיהַ כיון שאותה הברכה באה ושורה על ראשו,
 מִתְמַן אֲתַפְּשֵׁט בְּכָל עֲלָמָא ממנו מתפשט השפע בכל העולם.

וממשיך ואמר בְּשַׁעְתָּא דְּאִינוּן בְּרַכָּאן נְחִתִין בשעה שאותם הברכות יורדות דרך כל
 המדרגות של הו"ק, מִתְעַטְרֵן גּוֹ חֶקֶל תְּפּוּחִין קְדִישִׁין הם מתעטרות בתוך
 שדה תפוחים הקדושים שהיא המלכות, והיא מקבלת חלקה הראוי לה, ואחר זאת שפע
 הברכות ממנה וּפְגָעִי בָּהּ פְּמָה דְּרַגִּין דְּמִמְנָן בְּעֲלָמָא פוגעים בהשפע היורד מן
 המלכות, כמה מדרגות מלאכים הממונים בעולם, וְנַחְתִּי בָּהּ והורדים עם השפע לחלק
 ממנו לאלו שהם ממונים עליהם, וְאִמְרִי וּמְכִרִיזִי ואומרים ומכריזים בשבחו של המברך,
 דָּא אִיהוּ דִּירוּנָא דְּשָׂרָא פְּלוּנִי לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זה הוא הדורון ששלח איש פלוני
 להקב"ה, כי על ידי הברכה שברך העלה נצוצין קדישין שהם הדורון, ובכח זה יורד שפע
 ברכות לכל העולם. (רמ"ק והרמ"ז ומפרשים)

באמירת הברכות בכוונה מעלים ניצוצות

(1) פֶּד סֶלְקִין אֵינּוֹן בְּרִכָּאן מִתְתָּא, לִית פְּתָחָא וּפְתָחָא לְעִילָא, וְלִית מְמַנָּא לְעִילָא, דְּלֹא פְתַח כּל אֵינּוֹן פְּתַחֲוּ, וּמְכַרְזֵי וְאִמְרֵי בְּכָל אֵינּוֹן רְקִיעִין, דָּא אִיהוּ דִּירוּנָא דְּמִלְפָּא דְּשֻׁדְר פְּלוּנִי, דָּא הוּא דִּירוּנָא בְּקִיּוּמָא פְּדָקָא יָאוּת.

מתוק מדבש

"מאמר באמירת הברכות בכוונה, מעלים ניצוצות" ומבואר בו כי בכל מאכל נמצא ניצוץ קדוש שהוא חלק אלו"ה ממעל, המעורב בין הקליפות והחיצונים, ועל ידי אמירת הברכה בכוונה מבררים ומתקנים את הניצוץ הקדוש ומעלים אותו למעלה. ואז נפתחים כל שערי מעלה לקבל את הניצוץ הקדוש, ומכריזים הממונים העליונים בשבח האדם שברך בכוונה וברר והעלה את הניצוץ הקדוש.

(מקור המאמר זהו פרשת עקב נרעיא מהימנא דף רע"א ע"א, וצביאור ממקו מדבש כרך טו עמ' קמה)

וממשיך ואמר פֶּד סֶלְקִין אֵינּוֹן בְּרִכָּאן מִתְתָּא כשעולות אלו הברכות מלמטה, רצה לומר כשעולה הניצוץ הקדוש מן הקליפות בכח הבל הברכה, לִית פְּתָחָא וּפְתָחָא לְעִילָא אין שום פתח ופתח למעלה, וְלִית מְמַנָּא לְעִילָא ואין שום ממונה למעלה, דְּלֹא פְתַח כּל אֵינּוֹן פְּתַחֲוּ שאינו פתח כל אלו הפתחים, וּמְכַרְזֵי וְאִמְרֵי בְּכָל אֵינּוֹן רְקִיעִין ומכריזים ואומרים בכל אותם הרקיעים, דָּא אִיהוּ דִּירוּנָא דְּמִלְפָּא דְּשֻׁדְר פְּלוּנִי זה הוא דורון של המלך ששלח איש פלוני, כי הניצוץ הקדוש הוא חלק אלו"ה ממעל ועולה לז"א ונעשה ממנו מוחין קדישין, דָּא הוּא דִּירוּנָא בְּקִיּוּמָא פְּדָקָא יָאוּת זהו דורון בקיום ושלימות כראוי להיות.

סגולות לימוד הזהר

הזהר הקדוש מורה לאדם להתבונן אחר לימודו מה יוצא לו למעשה. על ידי עצם ידיעת סתרי התורה, יזכה האדם לדבקות בבורא יתברך. על ידי ידיעת סתרי התורה אפשר להמשכיל לבוא להתפלל בכוונה גדולה, ולזכות לדבקות נפלאה בבוראו, ולקבלת בקשת תפלתו. יזכה לדעת שבכל פעולה שהוא עושה כאן בעולם הזה, הגם שפעולתו בלא כונה, הוא מעורר כנגדה כח עליון, המשפיע על הנהגת העולם.

שכר המברך ברכת המזון בכוונה ובשמחה

(ח) מאן דמברך לקדשא בריך הוא מגו שבכא, פעי לכונא לביה ולשואה רעותיה בחדוה, ולא ישתכח עציב, אלא דיברך בחדוה ברזא דא, ולישוי רעותיה, דהא איהו יהיב השתא לאחרא בחדוה פעינא טבא, וכמה דאיהו מברך בחדוה ובעינא טבא, הכי יהבין ליה בחדוה ובעינא טבא, ובגין פך לא ישתכח עציב כלל, אלא בחדוה, ובמלין דאורייתא, וישוי לביה ורעותיה למיהב פרקה דא ברזא דאצטריף.

מתוק מדבש

"מאמר שכר המברך ברכת המזון בכוונה ובשמחה" ומבואר בו כי האוכל ושבע, צריך לברך ברכת המזון ברצון הלב ובכוונה ובשמחה, ובזה משמח הוא את השכינה הקדושה בשמחה ובעין טובה, וממשיך לעצמו שפע מן השכינה כמדתו בשמחה ובעין טובה. ומבאר שהעצבות היא חלק הסטרא אחרא ועל כן צריך לרחק ממנה. ומבאר עוד כי האדם ישיג שמחה על ידי הדברי תורה שילמד על שולחנו בסעודה, ובכח שמחת תורה זו יברך בשמחה וימשיך שפע. ושכרו יהיה כי כשיפטר מהעולם יזכה לעלות ולשכון בהיכלות העליונים הקדושים.

(מקור המאמר זוהר פרשת ויקהל דף ריש ע"ב-ג', וצילור ממוק מדגש כרך ח עמ' טסו-טע)

ואמר כי מאן דמברך לקדשא בריך הוא מגו שבכא מי שמברך ברכת המזון להקב"ה מתוך השובע, פעי לכונא לביה ולשואה רעותיה בחדוה צריך לכוין את לבו ולישים את רצונו לברך בשמחה, ולא ישתכח עציב ולא יהיה בעצבות, כי העצבות היא מצד הקליפה, אלא דיברך בחדוה ברזא דא אלא יברך בשמחה בסוד זה שאמרנו שהוא לשמח את השכינה, ולישוי רעותיה וישים את רצונו לכוין זה הסוד דהא איהו יהיב השתא לאחרא בחדוה פעינא טבא כי הוא הנותן עתה ברכות לאחר שהיא השכינה בשמחה בעין טובה, וכמה דאיהו מברך בחדוה ובעינא טבא וכמו שהוא מברך בשמחה ובעין טובה, הכי יהבין ליה בחדוה ובעינא טבא כך נותנים לו ברכות ושפע בשמחה ובעין טובה, ובגין פך לא ישתכח עציב כלל ועל כן לא יהיה בעצבות כלל בעת סעודתו אלא בחדוה ובמלין דאורייתא אלא בשמחה ובדברי תורה שילמוד על השלחן, וישוי לביה ורעותיה למיהב פרקה דא וישים את לבו ורצונו לתת ברכות זו של ברכת המזון אל השכינה, ברזא דאצטריף בסוד הזה שלמדנו להמשיך שפע ברכות אל השכינה.

רָזָא הָכָא, אַרְבַּע רְתִיכִין שְׁלִיטִין בְּאַרְבַּע סְטְרִין וּמְשִׁירֵין, אֲתָנּוּ מֵהֵיא
 בְּרַכְתָּא דְשִׁבְעָא, וּבְאִינוּן מְלִין דְּבִרּוּף אַתָּה, אֲתָהֲנִי וְאַתְרַבִּי וְאַתְעֹטֵר
 בֵּיהּ, וּמֵאֵן דְּמְבָרֵךְ אֲצִטְרִיף רְעוּתָא בְּחֻדְוָה וּבְעֵינָא טָבָא, וְעַל דָּא כְּתִיב
 (משלי כב ט) טוֹב עֵין הוּא יְבוֹרֵךְ.

וְהָכָא שְׁפִיל לְסִפְיָה דְקָרָא, דְכְּתִיב פִּי נָתַן מְלַחְמוּ לְדָל, דְּאִי לָא
 תִּימָא הָכִי, הָאִי קָרָא לָאו רִישִׁיָּה סִפְיָה, וְלָאו סִפְיָה רִישִׁיָּה,
 אֲלֵא טוֹב עֵין פְּמָה דְאֻקִּימָנָא, הוּא יְבָרֵךְ וְדָאִי, בְּעֵינָא טָבָא בְּחֻדְוָה,
 וְלָאו אִיהוּ לְמַגְנָא לְבָרְכָא בְּחֻדְוָה, דְּהָא מֵהֵיא בְּרַכְתָּא וּמֵהֵיא חִידוּ
 נָתַן מְלַחְמוּ לְדָל, אֲתֵר דְאֲצִטְרִיף לְאַתְנָא מִפְּל סְטְרִין, אֲתֵר דְלִית לֵיהּ

מתוק מדבש

ואמר עוד כי רָזָא הָכָא יש כאן סוד בענין ברכת המזון, והוא כי אַרְבַּע רְתִיכִין שְׁלִיטִין
 בְּאַרְבַּע סְטְרִין וּמְשִׁירֵין ארבע מרכבות השולטות בד' רוחות ומחנות של מלאכי
 ארגמ"ן, אֲתָנּוּ מֵהֵיא בְּרַכְתָּא דְשִׁבְעָא נְזוּנִים מְבֻרְכָה הֵיא שְׁעַל הַשּׁוֹבַע, וּבְאִינוּן
 מְלִין דְּבִרּוּף אַתָּה וּבְאִלוּ הַדְּבוּרִים שֶׁל בְּרוּךְ אַתָּה שֶׁבְּבִרְכַת הַמְּזוּן, אֲתָהֲנִי וְאַתְרַבִּי
 וְאַתְעֹטֵר בֵּיהּ נִהְנֶה וְנִגְדַלְתָּ וּמִתְעַטַרְתָּ בָהֶם הַשְׂכִּינָה, לְכֵן וּמֵאֵן דְּמְבָרֵךְ וּמִי שֶׁמְבָרֵךְ בְּרַכַּת
 הַמְּזוּן, אֲצִטְרִיף רְעוּתָא בְּחֻדְוָה וּבְעֵינָא טָבָא צִרִיךְ לִהְיוֹת רְצוּנוֹ לְבָרֵךְ בְּשִׂמְחָה וּבְעֵין
 טוֹבָה, וְעַל דָּא כְּתִיב וְעַל זֶה כָּתוּב טוֹב עֵין הוּא יְבוֹרֵךְ וְאִמְרוּ חו"ל (נמס' סוטה דף
 ל"ג ע"ג), אֵל תִּקְרִי יְבוֹרֵךְ אֵלֵא יְבוֹרֵךְ, וְהֵינּוּ שִׁיבְרֵךְ לְהַקְבִּיָּה בְּעֵין טוֹבָה.

ואמר וְהָכָא שְׁפִיל לְסִפְיָה דְקָרָא וְכֵאֵן תִּרְאֶה מַה שֶׁכָּתוּב בְּסוֹף הַפְּסוּק, דְכְּתִיב פִּי
 נָתַן מְלַחְמוּ לְדָל וְדַל רוּמֵז עַל הַשְׂכִּינָה כְּדִלְקַמֵּן, דְּאִי לָא תִימָא הָכִי שְׂאֵם לָא
 תֵּאמַר כֵּן שְׂטוֹב עֵין הוּא יְבוֹרֵךְ נֵאמַר לְבָרֵךְ בְּרַכַּת הַמְּזוּן בְּעֵין טוֹבָה, אִם כֵּן הָאִי קָרָא
 לָאו רִישִׁיָּה סִפְיָה פְּסוּק זֶה אֵין רֵאשׁוּ כְּסוּפּוֹ, וְלָאו סִפְיָה רִישִׁיָּה וְלֵא סוּפּוֹ כְּרֵאשׁוּ,
 כִּי מֵרֵאשׁ הַפְּסוּק מִשְׁמַע שְׂמִי שִׁישׁ לוֹ מֵדַת טוֹב עֵין וְאִינוּ מְקַנָּא בְּחִבְרוֹ, הוּא יְבוֹרֵךְ אִף
 עַל פִּי שְׂלֵא נָתַן כְּלוּם לְדָל, וּמִסוּף הַפְּסוּק מִשְׁמַע שֶׁרַק אִם נָתַן מְלַחְמוּ לְדָל אִזּוּ יְבוֹרֵךְ,
 אֲלֵא מַה שֶׁכָּתוּב טוֹב עֵין, פְּמָה דְאֻקִּימָנָא כְּמוֹ שֶׁפִּירְשְׁנוּ הוּא יְבָרֵךְ וְדָאִי בְּעֵינָא
 טָבָא בְּחֻדְוָה הוּא יְבוֹרֵךְ בְּרַכַּת הַמְּזוּן בְּעֵין טוֹבָה וּבִשְׂמֵחָה, וְאִמְרוּ וְלָאו אִיהוּ לְמַגְנָא
 לְבָרְכָא בְּחֻדְוָה וְלֵא לְחֵנִם הוּא לְבָרֵךְ בְּשִׂמְחָה, אֵלֵא דְהָא מֵהֵיא בְּרַכְתָּא וּמֵהֵיא חִידוּ
 חִידוּ שֶׁמְבֻרְכָה הֵיא וּמֵאִתָּהּ הַשְׂמֵחָה, נָתַן מְלַחְמוּ לְדָל, וְדַל הוּא אֲתֵר דְאֲצִטְרִיף
 לְאַתְנָא מִפְּל סְטְרִין מִקּוּם שֶׁצִּרִיךְ לִהְיוֹת נֶזֶן מְכַל הַשְּׂשָׁה קְצוּוֹת, לְפִי שֶׁהוּא אֲתֵר
 דְלִית לֵיהּ מְגַרְמִיָּה פְּלוּם מִקּוּם שְׂאִין לוֹ מִעֲצָמוֹ כְּלוּם, וְהֵינּוּ הַשְׂכִּינָה שְׂאִין לָהּ כְּלוּם

מִגְרָמִיָּה פְּלוּם, אֶתֶר דְּאֶתְהַנִּי מִפֶּל סֶטְרִין, וְאֶתְפְּלִיל מִפֶּל סֶטְרִין, מְלִין
אֲלִין לָא אֶתְמָסְרוּ אֶלָּא לְחַפְיִמִּין, דִּידְעִין רְזִין עֲלָאִין וְאֶרְחִין דְּאֶרְיִיתָא.

תָּא חֲזִי, בַּעַז טַב עֵינָא הָוָה, וְתוֹקְפָא דְּמִצְחָא לָא הָוָה בֵּיה לְעֶלְמָא,
מָה פְּתִיב (רות ג ז) וַיִּבֹא לְשֹׁכֵב בְּקִצָּה הָעֶרְמָה, רְזָא דְּכְתִיב (שיר ז א)
בְּטַנְיָה עֲרַמַת חֲטִיִּים.

מִהָּכָא אֲוֹלִיפְנָא, פֶּל מָאן דְּמִבְּרַךְ בְּרַפְת מְזוּנָא פְּדָקָא יָאוּת, בְּחֻדְוָה
בְּרַעוּתָא דְּלִבָּא, פֶּד סְלִיק מִהָּאִי עֲלֵמָא, אֶתֶר אֶתְתַּקְנָא לִיָּה גֹו
רְזִין עֲלָאִין בְּהִיכְלִין קְדִישִׁין.

מתוק מדבש

אלא מה שמקבלת מז"א, ולכן היא נקראת דל, אֶתֶר דְּאֶתְהַנִּי מִפֶּל סֶטְרִין והוא המקום
שנהנה מכל הששה קצוות המשפיעים בה, וְאֶתְפְּלִיל מִפֶּל סֶטְרִין ונכללת מכל הקצוות,
ומסיק דבריו ואמר מְלִין אֲלִין לָא אֶתְמָסְרוּ אֶלָּא לְחַפְיִמִּין אלו הדברים לא נמסרו
לדעת אלא לחכמים, דִּידְעִין רְזִין עֲלָאִין וְאֶרְחִין דְּאֶרְיִיתָא שיוודעים סודות עליונים
ודרכי התורה, (הנה אלו הד' לשונות, אתר דלנטרין וכו'), הם כנגד הד' מוחין שהמלכות מקבלת על
ידי ד' זרכות של זרכת המזון שמזכרים זימות החול, וכונת המשכת המוחין בחול הוא לכון זד"ל אומיות
של מלוי המלוי של השם אדניי, כמנואר זש' המנוות סוף פ' עקב, ולכן היא נקראת ד"ל. (מק"מ ו"ח
ומפרשים)

תָּא חֲזִי בַּעַז טַב עֵינָא הָוָה בא וראה בעז טוב עין היה, וְתוֹקְפָא דְּמִצְחָא לָא הָוָה
בֵּיה לְעֶלְמָא ועזות מצח לא היה בו לעולם, לכן עליו נאמר טוב עין הוא יברך,
והיה מברך ברכת המזון בשמחה ובטוב עין, מָה פְּתִיב ויאכל וישת וייטב לָנו וַיִּבֹא
דְּשֹׁכֵב בְּקִצָּה הָעֶרְמָה פִּירוּשׁ שֶׁהֵלָא אֶת נִשְׁמָתוֹ צָסוּד פִּקְדוֹן צָסוּד דְּמַלְכוּת, צָסוּד
צִדִּק אִפְקִיד רוּחִי, עַל יְדֵי זְרַכַת הַמְּזוּן צִשְׁמַחָה, רְזָא דְּכְתִיב וְהוּא הַסּוּד מִה שְׁכַמוֹז
בְּטַנְיָה הוּא הַסּוּד דְּמַלְכוּת, עֲרַמַת חֲטִיִּים עֲרַמַת אֲוִמִּיּוֹת מִעֲרַמַת שֶׁהִיא יְסוּדָה שִׁישׁ צו
כ"צ אֲוִמִּיּוֹת כַּמֶּס' חֲטָה, שֶׁס הֵעֵלָה צַעַז אֶת נִשְׁמָתוֹ צָסוּד עֲלִיית מ"ן. (ו"ח)

מִהָּכָא אֲוֹלִיפְנָא ממה שאנו רואים כאן מעלת ברכת המזון אנו למדים, כי פֶּל מָאן
דְּמִבְּרַךְ בְּרַפְת מְזוּנָא פְּדָקָא יָאוּת כל מי שמברך ברכת המזון כראוי, בְּחֻדְוָה
בְּרַעוּתָא דְּלִבָּא בשמחה וברצון הלב, שְׁכָרוּ יִהְיֶה פֶּד סְלִיק מִהָּאִי עֲלֵמָא כשנפטר מזה
העולם, אֶתֶר אֶתְתַּקְנָא לִיָּה גֹו רְזִין עֲלָאִין מקום יהיה מוכן לו בתוך סודות העליונים
(שהם סוד היסוד דלנא והיסוד ז"א), בְּהִיכְלִין קְדִישִׁין ובהיכלות הקדושים (שהם סוד היסוד
דלימא והיסוד דמלכות).

זָפָאָה אִיהוּ בַר נָשׁ דְּנָטִיר פְּקוּדֵי דְמַאֲרִיָּה, וְיַדְעֵ רְזָא דִילְהוֹן, דְּלִית לָן פְּקוּדָא וּפְקוּדָא בְּאוּרִייתָא דְלָא תְלִיין בִּיהַ רְזִין עֲלָאִין, וְנַהוּרִין וְזִיּוּין עֲלָאִין, וּבְנֵי נָשָׂא לָא יַדְעֵי וְלָא מְשַׁגְּיחִין בִּיקְרָא דְמַאֲרִיָּהוֹן, זָפָאָה חוּלְקִיהוֹן דְּצַדִּיקָאֵי אֵינּוּן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרִייתָא, זָפָאִין אֵינּוּן בְּעֲלָמָא דִין וּבְעֲלָמָא דְאַתֵּי.

מתוק מדבש

ומסיק דבריו ואמר זָפָאָה אִיהוּ בַר נָשׁ דְּנָטִיר פְּקוּדֵי דְמַאֲרִיָּה אשרי האדם השומר מצות קונו, וְיַדְעֵ רְזָא דִילְהוֹן ויודע הסוד שלהם, דְּלִית לָן פְּקוּדָא וּפְקוּדָא בְּאוּרִייתָא שאין לנו מצוה ומצוה בתורה, דְּלָא תְלִיין בִּיהַ רְזִין עֲלָאִין שאין תלויים בה סודות עליונים (של היסודות דלו"א), וְנַהוּרִין וְזִיּוּין עֲלָאִין ואורות וזיוים עליונים (של אור הראשון דמעשה גראשית), וּבְנֵי נָשָׂא לָא יַדְעֵי וְלָא מְשַׁגְּיחִין דְמַאֲרִיָּהוֹן אבל בני אדם אינם יודעים ואינם משגיחים בכבוד קונם, זָפָאָה חוּלְקִיהוֹן דְּצַדִּיקָאֵי אֵינּוּן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרִייתָא אשרי חלקם של הצדיקים העוסקים בתורה, זָפָאִין אֵינּוּן בְּעֲלָמָא דִין וּבְעֲלָמָא דְאַתֵּי אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא. (ז"ח ומפרשים)

סגולות לימוד הזהר

על ידי ידיעת הכנויים שבסתרי התורה, יוכל האדם לעמוד בדעתו גם על כונת הסוד הרמוז בנגלות התורה, ובזה יזכה להשלים עצמו בלימודו, ולעורר יחוד ועונג לשכינה בגלותה.

על ידי ידיעת הכנויים שבסתרי התורה, יוכל האדם לעמוד בדעתו גם על כונת הסוד הרמוז במילי דעלמא, ובזה יזכה לקיים מצות "בכל דרכיך דעהו", ולעורר יחוד ועונג לשכינה בגלותה.

לימוד ספרי הזהר וכל ספרי הקבלה האמיתית הם תורת ה' תמימה, הן לתת לפתאים ערמה להכין לבם ליראת ה' היא אוצר כל כלי חמדה, הן לזרז האנשים בעשיית המצות כתקנן, הן לפרש תורה שבכתב במדרש גלה ובמדרש נעלם, הן לקיים דברי חכמים וחידותם הנאמרים בתלמוד.

זוכה כי חלק הנגלה מתברך בזכרונו.

המכוין בברכות מכבד לקב"ה ומחזק לשכינה

(ט) וְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בְּהוּ בְּאֵינוֹן דְּמִבְרַכִּין לֵיהּ, וְתִיאובְתִּיהּ בְּבִרְכְתָא דְלִתְתָא, דְּהֵיאָה בְּרַכְתָּא סְלֵקָא וְאַנְהִיר בּוּצִינָא דְלָא נְהִיר, וְאַתְקִיף לָהּ בְּתוּקְפָא תְּקִיפָא לְסֵלְקָא לְעִילָא.

וְעַל רְזָא דָּא כְּתִיב (ש"א ב ל) פִּי מְכַבְּדֵי אַכְבֵּד, אֲלִין אֵינוֹן דְּמִבְרַכִּין לֵיהּ לְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וּבּוּזֵי יִקְלּוּ, אֲלִין אֵינוֹן דְּלָא מְבַרְכִין לֵיהּ לְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וּמְנַעִין בְּרַכְתָּא מִפּוּמִיָּהּוּ.

מתוק מדבש

"מאמר המכוין בברכות מכבד לקב"ה ומחזק לשכינה" ומבואר בו כי המברכים בכונה נקראים עושה רצונו של מקום, והם מכובדים בעיניו, כי תאותו וחשקו של הקב"ה הוא באותם המברכים בכוונה שמכבדים לקב"ה בזה שמודים בטובו וביכולתו, ומחזקים לשכינה הקדושה לעלות אל היחוד.

(מקור המאמר צוהר פרשת עקב צרעיא מהימנא דף רע"א ע"א, וצציאור ממוק מדנש כך טו עמ' קמו-קמז)

וְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בְּהוּ בְּאֵינוֹן דְּמִבְרַכִּין לֵיהּ וְהַקְב"ה שְׂהוּא ז"ל מְרוּצָה בְּאוֹתָם שִׁמְבִרְכִים אוֹתוֹ, וְהֵם נִקְרָאִים עוֹשִׂים רְצוֹנוֹ שֶׁל מְקוֹם, וְתִיאובְתִּיהּ בְּבִרְכְתָא דְלִתְתָא וְתִיאובְתִּיהּ בְּבִרְכְתָא דְלִתְתָא וְחִשְׁקוֹ בְּבִרְכּוֹת שֶׁל הַתַּחֲתוֹנִים, דְּהֵיאָה בְּרַכְתָּא סְלֵקָא וְאַנְהִיר בּוּצִינָא דְלָא נְהִיר כִּי זֶה הַבְּרַכָּה עוֹלָה וּמֵאִירָה אֶת הַמְּאִיר שְׁאִינוֹ מֵאִיר מְעַצְמוֹ שֶׁהוּא הַמְּלֻכּוֹת, וְאַתְקִיף לָהּ בְּתוּקְפָא תְּקִיפָא לְסֵלְקָא לְעִילָא וּמְחִזֵּק אוֹתָהּ בְּתוּקְפָא חִזֵּק לְעוֹלָה לְמַעְלָה לְהַתִּיחָד עַס ז"ל.

וְעַל רְזָא דָּא כְּתִיב וְעַל סוּד זֶה כָּתוּב פִּי מְכַבְּדֵי אַכְבֵּד הֵינּוּ אֲלִין אֵינוֹן דְּמִבְרַכִּין לֵיהּ לְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֵלוֹ הֵם הַמְּבִרְכִים לְהַקְב"ה, כִּי עַל יְדֵי הַבְּרַכָּה שִׁמְבִרְכִים, הֵם מְכַבְּדִים לָהּ בְּמָה שְׁמוּדִים בְּטוּבוֹ וּבִיכְלֻתוֹ. וּבּוּזֵי יִקְלּוּ הֵינּוּ אֲלִין אֵינוֹן דְּלָא מְבַרְכִין לֵיהּ לְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֵלוֹ הֵם שְׁאִינֵם מְבִרְכִים לְהַקְב"ה, וּמְנַעִין בְּרַכְתָּא מִפּוּמִיָּהּוּ וּמוֹנְעִים הַבְּרַכּוֹת מִפִּיהֶם, וּלְפִי שְׁנֵהֲנִים מִן הָעוֹלָם הַזֶּה בְּלֹא בְרַכָּה, מוֹרִים שְׁאִינֵם מוֹדִים שֶׁהֵנָּתָם וְטוּבָתָם בָּאָה לָהֶם מֵהַקְב"ה. (רמ"ק ורמ"ז ומפרשים)

מעלת ברכת רבים

(י) וְכִיּוֹן דְּהַאי בְּרַכְתָּא סְלָקָא, כּל דְּרַגִּין דְּלַעֲיָלָא, כְּלָהוּ זְמִינִין לְגַבֵּי
הָהוּא נְהוּרָא דְלָא נְהִיר, בְּגִין לְאַנְהָרָא לְגַבְהָ, וְכָל שְׁפָן אִי
הִיא בְּרַכְתָּא דְסַגְיָאִין מְבָרְכִין לָהּ.

סוד הזכרת שם ומלכות בברכות

(יא) וְאוּקְמוּהּ מְאָרֵי מַתְנִיתִין, כּל בְּרַכָּה שְׂאִין בָּהּ אַזְפָּרָה וּמְלָכוֹת לְאוּ
שְׁמִיָּה בְּרַכָּה, מְלָכוֹת אַדְנִי.

מתוק מדבש

"מאמר מעלת ברכת רבים" ומבואר בו כי ברכה שרבים ברכו אותה, יש לה כח גדול יותר
לגרום יחוד עליון, כי קדושתה גדולה יותר, והיא עולה למעלה בלא מניעה, ובזכותה נשפע
שפע מכל המדרגות אל השכינה הקדושה.

(מקור המאמר זוהר פרשת עקב צריעא מהימנא דף רע"א ע"א, וצניאור מתוק מדבש כרך טו עמ' קמו)
וְכִיּוֹן דְּהַאי בְּרַכְתָּא סְלָקָא וְכִיּוֹן שְׁבֻרָה זֹו עוֹלָה לְמַעְלָה, כּל דְּרַגִּין דְּלַעֲיָלָא כּל
מדרגות והפרצופים שלמעלה בעולם האצילות, כְּלָהוּ זְמִינִין לְגַבֵּי הָהוּא נְהוּרָא
דְלָא נְהִיר כולם מוכנים ומזומנים אל אותו המאור שאינו מאיר מעצמו, שהוא המלכות,
בְּגִין לְאַנְהָרָא לְגַבְהָ כּדי להאיר אליה, כִּי לִית לָהּ מַגְרָמָה כּלוּם, וְכָל שְׁפָן אִי הִיא
בְּרַכְתָּא דְסַגְיָאִין מְבָרְכִין לָהּ ומכל שכן אם היא ברכה שרבים ברכו אותה, שאז הוי
דבר שבקדושה ביותר, ויש לה כח גדול לגרום יחוד עליון.

"מאמר סוד הזכרת שם ומלכות בברכות" ומבואר בו כי המשכת השפע בברכות נעשית
על ידי היחוד הרמוז בהזכרת שם ומלכות שבברכה, כִּי הַשֵּׁם הוִי"ה הוּא בַחֲנִית ז"א
המשפיע, והמלכות היא השכינה הקדושה המקבלת את השפע להמשיכו לתחתונים, ועל
כֵּן אָמְרוּ חֲז"ל כּל בְּרַכָּה שְׂאִין בָּהּ שֵׁם וּמְלָכוֹת אֵינָה בְּרַכָּה, שִׁמְשֵׁךְ מִמֶּנָּה יַחֲדוּ וּשְׁפַע.

(מקור המאמר זוהר פרשת עקב צריעא מהימנא דף ער"ב ע"ב, וצניאור מתוק מדבש כרך טו עמ' קעב)
וְאוּקְמוּהּ מְאָרֵי מַתְנִיתִין, ועוד פירשו חכמי המשנה (נמס' זרכות דף יב ע"א), כִּי כָּל
בְּרַכָּה שְׂאִין בָּהּ אַזְפָּרָה וּמְלָכוֹת אֵינָה בְּרַכָּה הוּא שֵׁם הוִי"ה שְׂבו"א הַמְּשַׁפֵּיעַ,
ומלכות היא מלך העולם, והיא שם אַדְנִי הַמְּקַבֵּל אֶת הַשֵּׁפַע מִזו"א, הָאוּ שְׁמִיָּה בְּרַכָּה
אֵין שְׁמָה זְרָכָה, רָנָה לומר שלא נמשכות על ידי זרכה כוּו זרכות והשפעות לעולם, כִּי
רק מזו"ן נמשכות הזרכות להתחוננים, והנה אֵזְכָרָה הִיא שֵׁם הוִי"ה שְׂבו"א, מְלָכוֹת
אַדְנִי וּמְלָכוֹת נִקְרְאוּת זָשֵׁם אַדְנִי כִּשְׁהִיא גְדוּלָה וּמוֹלָכָת וּמְתוּקָנָת לַיַּחֲדוּ, אִזוּ נִמְשָׁכוֹת גַּם
מִמֶּנָּה זְרָכוֹת לַהַתְחוּנִיִּים. (רמ"ז ומפרשים)

שלימות הברכה היא בעניית אמן

(יב) וּמֵאֵן אֵיהוּ, בְּרִכָּה דְאֵתִיבוּ עֲלֵיהּ אָמֵן, דְּכָל בְּרִכָּה דְאֵתִיבוּ עֲלֵיהּ אָמֵן דָּא אֵיהוּ בְּקִיּוּמָא בְּדִקְא יָאוּת. וּמְעַטְרִין לָהּ בְּעַטְרִין קְדִישִׁין בְּרִזָּא דְאָמֵן.

מתוק מדבש

"מאמר שלימות הברכה היא בעניית אמן" ומבואר בו כי חותם וקיום הברכה היא על ידי עניית אמן, שאז הברכה היא במעמדה ובשלימותה כראוי. ומבואר עוד כי ברכה בכוונה שעונים עליה כראוי היא מתעטרת בעטרות קדושות, ובזה נמשך על ידה שפע רב לעולם. (מקור המאמר זוהר פרשת עקב צרעא מהימנא דף רעא ע"א דלוג, וצניאור ממוק מדגש כרך טו עמ' קמה-קמו)

וּמֵאֵן אֵיהוּ ואיזו ברכה היא בשלימותה כראוי, ואמר בְּרִכָּה דְאֵתִיבוּ עֲלֵיהּ אָמֵן היא הברכה שענו עליה אמן, כי גדול העונה אמן יותר מן המברך, דְּכָל בְּרִכָּה דְאֵתִיבוּ עֲלֵיהּ אָמֵן כי כל ברכה שענו עליה אמן, דָּא אֵיהוּ בְּקִיּוּמָא בְּדִקְא יָאוּת זו היא ברכה במעמדה ובשלימותה כראוי להיות, כי אמן הוא חותם וקיום הברכה. וּמְעַטְרִין לָהּ בְּעַטְרִין קְדִישִׁין בְּרִזָּא דְאָמֵן ומעטרים את הברכה בעטרות קדושות בסוד עניית אמן, כי מלת אמן מספרו צ"א כמו ב' שמות הוי"ה ואדנ"י שמתייחדים כזה יאהדונה"י על ידי עניית אמן, ועל ידי זה נמשכים מוחין ועטרות לזו"ן.

סגולות לימוד הזהר

כשעוסק בסודות התורה ומכוין לייחד קב"ה ושכינתיה בעת עסק התורה וקיום המצות, זוכה לעשות יחוד לשמה שלא על מנת לקבל פרס. על ידי לימוד ספר הזהר זוכה להוסיף שלימות להשכיל בהבנה את כל חלקי נגלות התורה.

זוכה לשלימות, ובזה ינצל מלהתגלגל עוד הפעם.

זוכה לקיום כל לימודו בכל חלקי התורה כולה.

זוכה להשיג ולהודיע בעולם את כבוד תורה.

זוכה שנשמתו יהיה לה ליווי ושמירה בעת יציאתה מהעולם.

זוכה לתועלת רבה בימות המשיח ובעולם הבא.

לא יהיה בבושת פנים בעולם הבא.

אופן עניית אמן כראוי

(יג) אָמַר לוֹן הֵהוּא מְמַנָּא, פּוֹקוּ, נְפִיקוּ בְּהִדְיָה, אָמַר לוֹן שְׂמַעְתוּן מְדִי לְגוּ הֵהוּא דְרִגָּא, אָמְרוּ שְׂמַעְנָא, דְּהָא חַד קָלָא הֵן הָא אָמַר, מֵאן דְּפִסְק יתְפִסֵּק, מֵאן דְּקָצַר יתְקַצֵּר, מֵאן דְּקָצַר יתְאַרְךְ, אָמַר לוֹן יִדְעָתוּן מֵאֵי הָאֵי, אָמְרוּ לָא.

אָמַר לוֹן [וכו'], הָאֵי דְאָמַר מֵאן דְּפִסְק יתְפִסֵּק, מֵאן דְּפִסְק מְלִין דְּאוֹרֵייתָא עַל מְלִין בְּטִלִין, יתְפִסְקוּן חִיּוּהֵי מֵהָאֵי עֲלֵמָא, וְדִינֵיהּ קִיִּימָא בְּהֵהוּא עֲלֵמָא.

מתוק מדבש

"מאמר אופן עניית אמן כראוי" ומבואר בו דבר חידה שנאמרה בגן עדן בלשון קצרה, וביאורה הוא: כי מי שפוסק מדברי תורה בשביל דברים בטלים, גורם לעצמו מיתה ודין. ומי שמקצר באמירת אמן כדי שיעור כונתה, גורם לעצמו קיצור חיים רח"ל. ומי שמקצר באמירת א' דא'חד בקריאת שמע זוכה לאריכות ימים.

(מקור המאמר צהר פרשת שלח לך דף קסז ע"א, וצניאור מתוק מדבש כרך יג עמ' סו-סא גדלוג)

אָמַר לוֹן הֵהוּא מְמַנָּא, פּוֹקוּ אִמַר לְהֵם אוֹתוּ הַמְמוֹנָה, צֵאוּ מִמְדִּרְגָּה זוּ, נְפִיקוּ בְּהִדְיָה יֵצֵאוּ יַחַד עִמּוּ, אָמַר לוֹן שְׂאֵל מֵהֵם, שְׂמַעְתוּן מְדִי לְגוּ הֵהוּא דְרִגָּא הָאֵם שְׂמַעְתֵּם אִיזָה דְבַר בְּתוֹךְ מְדִרְגָּה הֵהִיא שְׁהִייתֵם, אָמְרוּ הַשִּׁיבּוּ, שְׂמַעְנָא דְּהָא חַד קָלָא הֵן הָא אָמַר שְׂמַעְנוּ כִּי קוֹל אַחַד הִיָּה אוֹמֵר, מֵאן דְּפִסְק יתְפִסֵּק מִי שְׂפוֹסֵק יתְפִסֵּק (לְקַמְן מִנְחָל אִם כֹּל אֵלוּ הַדְּנַרִּים), מֵאן דְּקָצַר יתְקַצֵּר מִי שְׂמַקְצֵר יתְקַצֵּר, מֵאן דְּקָצַר יתְאַרְךְ מִי שְׂמַקְצֵר יתְאַרְךְ, אָמַר לוֹן שְׂאֵל מֵהֵם, יִדְעָתוּן מֵאֵי הָאֵי הִידְעָתֵם מַה בִּיאוֹר הַדְּבָרִים, אָמְרוּ לָא הַשִּׁיבּוּ אִין אֲנוּ יוֹדְעִים.

אָמַר לוֹן אוֹתוּ הַמְמוֹנָה, הָאֵי דְאָמַר, מֵאן דְּפִסְק יתְפִסֵּק זֶה שְׂאִמַר הִילַד מִי שְׂפִסְק יתְפִסֵּק, פִּירוּשׁוֹ מֵאן דְּפִסְק מְלִין דְּאוֹרֵייתָא עַל מְלִין בְּטִלִין מִי שְׂמַפְסִיק מְדַבְרֵי תוֹרָה בְּשִׁבִיל דְּבָרִים בְּטִלִים, יתְפִסְקוּן חִיּוּהֵי מֵהָאֵי עֲלֵמָא יִפְסְקוּ חִיּוּ מִזֶּה הָעוֹלָם, כְּלוּמַר שִׁימוֹת ח"ו, וְדִינֵיהּ קִיִּימָא בְּהֵהוּא עֲלֵמָא וְדִינוּ עוֹמֵד עוֹד לְדוֹנוּ בְּעוֹלָם הָעֵלְיוֹן, וְרִצָּה לֹמַר שֶׁהִיָּה מְכַרִּיז דְּבַר זֶה כְּדִי לְעוֹרֵר אֶת בְּנֵי הַיְשִׁיבָה שִׁישְׁמְעוּ לְדַבְרֵי רֵאשׁ הַיְשִׁיבָה, וְלֹא יִפְנוּ לְבָם לְדַבְרִים אַחֲרִים.

מֵאֵן דְקָצַר יִתְקַצֵּר, מֵאֵן דְקָצַר אָמֵן, וְלֹא מֵאָרִיךְ בֵּיהּ גּוֹ נִיחָא, יִתְקַצֵּר
מִחֵיזֵן דִּהֲאֵי עֲלָמָא.

מֵאֵן דְקָצַר יִתְאַרְךְ, מֵאֵן דְאָמַר אֶחָד, אֶצְטְרִיךְ לְחֻטְפָא אִלֵּיךְ, וְלִקְצָרָא
קְרִיאָה דִּילָהּ, וְלֹא יַעֲכַב בְּהֵאֵי אֶת פְּלָל, וּמֵאֵן דְעֵבִיד דָּא, יִתְאַרְכּוֹן
חֵייו.

מתוק מדבש

ומה שאמר מֵאֵן דְקָצַר יִתְקַצֵּר פירושו מֵאֵן דְקָצַר אָמֵן, וְלֹא מֵאָרִיךְ בֵּיהּ גּוֹ נִיחָא
מי שמקצר באמירת אמן, ואינו מאריך בו לאמרו בנחת, (ס"ג הגר"א) יִתְקַצֵּר מִנִּיחָא
חֵיזֵן דִּהֲאֵי עֲלָמָא יתקצר ממנו החיים של זה העולם, רצה לומר שצריך לענות אמן
בנעימה ובמתיקות, ולכוין על יחוד שמו בשילוב הוי"ה ודנ"י שבגימטריא אמן, כזה
יאהדונה"י (ונאמן של קדיש מוה, אידהנו"ה), ולא יאמר אמן חטופה וקטופה.

ומה שאמר מֵאֵן דְקָצַר יִתְאַרְךְ היינו מֵאֵן דְאָמַר אֶחָד מי שאומר בקריאת שמע מלת
"אחד", אֶצְטְרִיךְ לְחֻטְפָא אִלֵּיךְ וְלִקְצָרָא קְרִיאָה דִּילָהּ צריך לחטוף את אות א'
דא'חד ולקצר הקריאה שלה, וְלֹא יַעֲכַב בְּהֵאֵי אֶת פְּלָל ולא יתעכב באות הזו כלל, כדי
שלא ישמע כאילו אומר "אי חד" ח"ו, ולפי סודו א' דאחד מורה על אחדות אין סוף
ב"ה, ושם אין שום השגה ולא התבוננות כלל, כי לית מחשבה תפיסה ביה כלל, וּמֵאֵן
דְעֵבִיד דָּא, יִתְאַרְכּוֹן חֵייו ומי שעושה כן, יתארכו חיייו. ואמר להם אלו הב' הלכות,
לרמז על שני דברים שצריכים לשים לב עליהם בתחילת לימודם, א' שלא יקוצו באריכות
והביאור במקום הצריך, וב' שלא יהרהרו בדברים הנעלמים במקום שלא צריך, רק יהיו
בבחינת רצוא ושוב, כדי לקצר במקום שצריך לקצר. (רמ"ק ומק"מ ו"ט)

סגולות לימוד הזהר

זוכה להיות נקרא "משכיל", ויזהיר כוזהר הרקיע לעתיד לבא.

זוכה שתאחז ותדבק נשמתו בעולם האצילות.

זוכה להיות מחובר עם השכינה הקדושה, ולהיות נשמתו קבועה ולא
מטולטלת.

עתיד הקב"ה להשכילו את אשר אינו מבין עתה, אם בעולם הזה ואם
בעולם הבא.

אפילו בגירסת ספר הזהר משיג מעלה גדולה.

כונת היחוד בעניית אמן

(יד) וּבְכַוֵּנוֹת אָמֵן, דְּהוּא פְּלִיל תְּרִין שְׁמֵהּ יְהו"ה אֲדִנ"י, וְהָאֶחָד גְּנִיז טוּבִיָּה וּבְרָכוּהִי בְּאוֹצֵר הַנְּקָרָא הֵיכָל, וְהוּא רְמוּז בְּפִסְוֶק (חֲבֻק ב כ) וְיְהו"ה בְּהֵיכָל קִדְשׁוֹ הֵם מְפָנִיז, וְלָדָא רְמוּזוֹ רַבּוּתֵינוּ זְכוּרָם לְבָרְכָה, פֶּל טוֹב הָאָדָם בְּבֵיתוֹ, שְׁנַאֲמַר (במדבר יב ז) בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא, וּמִתְרַגְּמִינָן בְּכָל דְּעַמִּי.

מתוק מדבש

"מאמר כונת היחוד בעניית אמן" ומבואר בו כי בעניית אמן צריך לכוין ליחד את שמות הוי"ה ואדנות יחד, שהם סוד תפארת ומלכות היינו שהקב"ה משפיע בשכינה הקדושה. (ואופן כונת השילוב מצוהר במאמר שאחר זה).

(מקור המאמר זוהר פרשת תרומה בספרא דלניעותא דף קעח ע"א, וצניאור מסוק מדבש כרך ז עמ' תרל"א-תרל"ב)

וּבְכַוֵּנוֹת אָמֵן לְרִין לְכוּן דְּהוּא בְּיַיִל תְּרִין שְׁמֵהּ יְהו"ה אֲדִנ"י כִּי אֲמִין גִּימְטְרִיא אֲלוֹ הַצ' שְׁמוֹת, כְּלוּמַר שִׁיכוּן לִיחַד אֲלוֹ הַצ' שְׁמוֹת שְׁהֵם סוּד יַחַד ז'ו", וְהָאֶחָד גְּנִיז טוּבִיָּה וּבְרָכוּהִי בְּאוֹצֵר הַנְּקָרָא הֵיכָל וְהֵסֵם הוּי"ה שְׁהוּא ז'א גּוּזוֹ טוּבוֹ שְׁהוּא הַחֶסֶד, וּצְרוּמִיז שְׁהִיא הַגְּבוּרָה צְאוֹרֵר הַנְּקָרָא הֵיכָל, רַחֵם לּוֹמַר צֵסֵם אֲדִנ"י שְׁגִימְטְרִיא הֵיכָל שְׁהוּא הַמַּלְכוּת, וְהוּא רְמוּז בְּפִסְוֶק, וְיְהו"ה בְּהֵיכָל קִדְשׁוֹ הֵם מְפָנִיז פִּירוּשׁ שֵׁם הוּי"ה מְלוּבֵשׁ צֵסֵם אֲדִנ"י שְׁגִימְטְרִיא הֵיכָל כְּמִינָן ה"ס צְסוּד הַיַּחַד, וְיִדָּא רְמוּזוֹ רַבּוּתֵינוּ זְכוּרָם לְבָרְכָה וְלוֹה רְמוּזוֹ חו"ל (עֵיין צֵסֵמ"ר פ' ל"ה א), פֶּל טוּב הָאָדָם בְּבֵיתוֹ פִּירוּשׁ כֹּל הַטּוֹב שֶׁל הַיְסוּד ד'ז"א גּוּזוֹ צְמַלְכוּת, שְׁנַאֲמַר בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא, וּמִתְרַגְּמִינָן בְּכָל דְּעַמִּי פִירוּשׁ צְמַלְכוּת שְׁהִיא עִם ז'א.

סגולות לימוד הזהר

על ידי לימוד הזהר זוכה להזדכך.

זוכה להתקשרות אור האין סוף.

תקון לבעל תשובה.

תקון גדול לנשמה.

סגולה לטהר ולקדש הנפש.

זוכה להיות נקרא "משכיל", ויזהיר כזוהר הרקיע לעתיד לבא.

עונשו של מי שאינו מכוון בעניית אמן

(טו) וּבּוֹזֵי יִקְלוּ, מֵאֵי וּבּוֹזֵי יִקְלוּ. דָּא הוּא מֵאֵן דְּלָא יָדַע לְיַחְדָּא שְׁמָא קַדִּישָׁא, וְלִקְשָׁרָא קְשָׁרָא דְמַהִימְנוּתָא, וְלֵאמֹשְׁכָא בְרַכָּאן לְאַתְר דְּאַצְטְרִיף, וְלֵאזְקִיר שְׁמָא דְמַאֲרִיָּה, וְכָל מֵאֵן דְּלָא יָדַע לְאִזְקִיר שְׁמָא דְמַאֲרִיָּה, טַב לֵיהּ דְּלָא אֲבָרֵי.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וּבּוֹזֵי יִקְלוּ, מֵאֵן דְּלָא יָדַע לְאִזְקִיר לְמַאֲרִיָּה, וְלֵא אֲתַפְּוּן בְּאֵמֵן, דְּתַנִּינֵן, גְּדוּל הָעוֹנָה אֵמֵן יוֹתֵר מִן הַמְּבַרְךְ.

מתוק מדבש

"מאמר עונשו של מי שאינו מכוון בעניית אמן" ומבואר בו כי שאינו משתדל ללמוד לידע לכּוֹן בעניית אמן, ולפחות כּוּוּנה הפשוטה של שילוב השמות הגורם יחוד, הנה זה אינו מכבד את קונו, ועליו נאמר "ובוזי יקלו".

(מקור המאמר צהר פרשת וילך דף רפה ע"א, ונציאור ממוק מדגש כרך טו עמ' 58-57)

וּבּוֹזֵי יִקְלוּ שׁוֹאֵל מֵאֵי וּבּוֹזֵי יִקְלוּ עַל מִי נֹאמֵר, וּמִשִּׁיב דָּא הוּא מֵאֵן דְּלָא יָדַע לְיַחְדָּא שְׁמָא קַדִּישָׁא זֶה נֹאמֵר עַל מִי שְׁאִינוּ יוֹדַע לְיַחְדֵּד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ הוִי"ה, וְלִקְשָׁרָא קְשָׁרָא דְמַהִימְנוּתָא וְלִקְשֵׁר קֶשֶׁר שֶׁל הָאֱמוּנָה, דְּהֵינּוּ לְיַחְדֵּד אֶת פְּרָצוּפֵי הָאֲצִילוֹת, וְלֵאמֹשְׁכָא בְרַכָּאן לְאַתְר דְּאַצְטְרִיף וְלַהֲמַשִּׁיךְ בְּרֻכּוֹת לְמַקּוֹם שְׁצִרִיךְ, וְלֵאזְקִיר שְׁמָא דְמַאֲרִיָּה וּלְכַבֵּד שֵׁם קוֹנוֹ, וְכָל מֵאֵן דְּלָא יָדַע לְאִזְקִיר שְׁמָא דְמַאֲרִיָּה וְכָל מִי שְׁאִינוּ יוֹדַע לְכַבֵּד שֵׁם קוֹנוֹ, טַב לֵיהּ דְּלָא אֲבָרֵי יוֹתֵר טוֹב הִיָּה לוֹ שְׁלֵא הִיָּה נִבְרָא, רְצָה לוֹמֵר שְׁהִיָּה יִכּוֹל לְדַעַת וְלִיַּחְדֵּד וְלַהֲמַשִּׁיךְ בְּרֻכּוֹת וּלְכַבֵּד שֵׁם קוֹנוֹ אִם הִיָּה לוֹמֵד, אֵלֵא שְׁנַתְרַשֵּׁל מִלְּמֹד, וְעַל יְדֵי זֶה אֲבָד אֶת כָּל אֱלוֹ הַמַּעֲלוֹת. (רמ"ק ורמ"ו ומפרשים)

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מֵה שְׁכֻתוֹב וּבּוֹזֵי יִקְלוּ זֶה נֹאמֵר עַל מֵאֵן דְּלָא יָדַע לְאִזְקִיר לְמַאֲרִיָּה, וְלֵא אֲתַפְּוּן בְּאֵמֵן מִי שְׁאִינוּ יוֹדַע לְכַבֵּד אֶת קוֹנוֹ, עַל יְדֵי שְׁאִינוּ מְכוּיִן בְּעֵנִיית אֵמֵן, דְּהֵינּוּ לְפַחוֹת כּוּוּנָה הַפְּשׁוּטָה שְׁאֵמֵן מְסַפְרוּ ב' שְׁמוֹת הוִי"ה אֲדַנִּי, וּיְכוּיִן בְּבְרֻכּוֹת בְּשִׁלּוּבָם כּוּזָה יֵאֱהוּדוּנָה, וּבְקַדִּישׁ יְכוּיִן בְּשִׁלּוּבָם כּוּזָה אִידֵהֲנוּיָהּ וְכוּנָה זֶו דְּבַר קַל הִיא, וּמִי שְׁאִינוּ מְכוּיִן גַּם בְּזוֹ הַכּוּנָה יוֹקֵל כְּבוֹדוֹ, (כְּמַנְזָר נְשַׁע"כ דף מא סוף עור ז'), דְּתַנִּינֵן שְׁלַמְדָנוּ (נִמְס' נְרֻכּוֹת דף נג ע"ב) גְּדוּל הָעוֹנָה אֵמֵן וּמְכוּיִן לְיַחְדֵּד אֶת ב' שְׁמוֹת הַנּוֹכְרִים, יוֹתֵר מִן הַמְּבַרְךְ שְׁאִינוּ מְזַכִּיר אֵלֵא שֵׁם אֲדַנִּי וּמְכוּיִן בְּשֵׁם הוִי"ה (כְּמוֹ שְׁמַנְזָר נְמ"ז מ' י' דף כה ע"ב).

עונשו של המזלזל בכונת אמן

(טז) תָּאנָא, כָּל מַאן דְּשָׁמַע בְּרַכָּה מִהֵהוּא דְּמִבְרַךְ, וְלֹא אֶתְפוּן בְּאִמְן,
עֲלִיהּ נְאָמַר וּבּוּזֵי יַקְלוּ, כְּמָה דְּאֵת דְּאֵת אָמַר (מלאכי א ו) לְכֶם
הַפְּהַנִּים בּוּזֵי שְׁמֵי, מֵאֵי עוֹנְשֵׁיהּ, כְּמָה דְּלֹא פִתַּח בְּרַכָּאן לְעִילָא, כְּף
לֹא פִתְחִין לִיהּ, וְלֹא עוֹד, אֶלָּא פִד נְפִיק מִהֵאֵי עֲלִמָא, מְכַרְזֵי קַמִּיה
וְאָמְרֵי, טְרוּקוּ גְלֵי קַמִּיה דְּפִלְנִיָא, וְלֹא לִיעוּל, וְלֹא תְקַבְלוּן לִיהּ, וְוֵי
לִיהּ, וְוֵי לְנִשְׁמַתִּיהּ.

תָּאנָא, חַיִּיבֵי דְגִיּהָנָם כְּלָהוּ סְלָקֵי בְּמִדּוּרִין יְדִיעֵן, וְכְמָה פִתְחִין אֵית

מתוק מדבש

"מאמר עונשו של המזלזל בכונת אמן" ומבואר בו כי מי שאינה חשובה בעיניו כונת עניית
אמן, הרי זה מזלזל בכבוד הקב"ה, וכשם שהוא אינו פותח וממשיך שפע מלמעלה כך
ננעלים בפניו שערי השפע. ומבאר עוד כי מי שזלזל בהרבה אמנים, ולא הרהר אפילו
בתשובה, אזי אחר פטירתו יורד הוא למדור התחתון ביותר בגיהנם הנקרא שאל תחתית
שהוא אבדון, ואינו עולה משם לעולם. וממשיך ומבאר כי העונה אמן בכוונה הרי זה
מקדש את שמו של הקב"ה, ושכרו גדול שאחר פטירתו מקבל הארה ותענוג בגן עדנו
ממדת הבינה.

(מקור המאמר זוהר פרשת וילך דף רפה ע"ג - רפו ע"ה, וצנזאור מסוק מדנש כרך טו עמ' טע-שעט)

תָּאנָא, כָּל מַאן דְּשָׁמַע בְּרַכָּה מִהֵהוּא דְּמִבְרַךְ לַמְדוּנָה, כֹּל מֵי שְׁשַׁמַּע בְּרַכָּה מִמֵּי שְׁמִבְרַךְ,
וְלֹא אֶתְפוּן בְּאִמְן וְלֹא נִתְכוּן בְּעִנִּית אִמְן, עֲלִיהּ נְאָמַר עֲלֵיו נִאמַר וּבּוּזֵי
יַקְלוּ, כְּמָה דְּאֵת אָמַר כְּמוֹ שְׁנֵאמַר, אִמַר יְהו"ה צְבֹאוֹת לְכֶם הַפְּהַנִּים בּוּזֵי שְׁמֵי
שֶׁהִקְלוּ בְּכַבּוֹד הַמְזַבַּח, וְנֵאמַר עֲלֵיהֶם לְשׁוֹן בְּזִיוֹן, מֵאֵי עוֹנְשֵׁיהּ מֵה עוֹנְשׁוֹ שֶׁל מֵי שֶׁלֹּא
נִתְכוּן בְּאִמְן, כְּמָה דְּלֹא פִתַּח בְּרַכָּאן לְעִילָא כְּמוֹ שֶׁהוּא לֹא פִתַּח שְׁעָרֵי הַבְּרִכוֹת לַמַּעְלָה
לְהַמְלֵאכִים, כְּף לֹא פִתְחִין לִיהּ כִּי לֹא פִתְחִים לוֹ שְׁעָרֵי הַשְּׁפַע, וְלֹא עוֹד וְלֹא זֶה
בְּלַבַּד, אֶלָּא פִד נְפִיק מִהֵאֵי עֲלִמָא אֵלֶּא כְּשִׁיּוּצָא מֵעוֹלָם זֶהָ בַּעַת פְּטִירְתּוֹ, מְכַרְזֵי
קַמִּיה וְאָמְרֵי מְכַרְזִים לַפְּנֵי וְאוֹמְרִים, טְרוּקוּ גְלֵי קַמִּיה דְּפִלְנִיָא סְגְרוּ הַפְּתִיחִים לַפְּנֵי
אִישׁ פְּלוּנִי, וְלֹא לִיעוּל וְלֹא תְקַבְלוּן לִיהּ וְלֹא יִכְנַס וְלֹא תְקַבְלוּן אוֹתוֹ, וְוֵי לִיהּ וְוֵי
לְנִשְׁמַתִּיהּ אוֹי לוֹ וְאוֹי לְנִשְׁמַתּוֹ.

תָּאנָא, חַיִּיבֵי דְגִיּהָנָם כְּלָהוּ סְלָקֵי בְּמִדּוּרִין יְדִיעֵן לַמְדוּנָה, כִּי רִשְׁעֵי הַגִּיּהָנִים כּוֹלֵם
עוֹלִים בְּמִדּוּרִים יְדוּעִים, רְצָה לוֹמַר אַחַר שֶׁקְּבִלוּ עוֹנֵשִׁם בְּאִיזָה מִדּוּר הָרְאוּי לְאוֹתוֹ
עֲבִירָה, עוֹלִים בְּמִדּוּר שְׁלִמְעֵלָה מִמֶּנּוּ וְשֵׁם נְדוּנִים עַל עֲבִירוֹת קְלוֹת, וְכְמָה פִתְחִין אֵית

לִיה לְגִיהֶנָּם, וְכָלְהוּ פְתַחִין לְקַבֵּל פְתַחִין דְגֵן עֵדֵן, וּבִשְׁעַתָּא דְאַפְקִי לְאַינוּן חֵיבִיבָא דְקַבִּילוּ עוֹנְשֵׁיהוּ, אֵינוּן פְתַחִי פְתַחִין, וְשׁוּיִין לֹון לְבַר.

וְכָלְהוּ פְתַחִין בְּשִׁמְהֵן אַקְרוּן, לְקַבְּלֵיהוּן דְפְתַחִין דְגֵן עֵדֵן, וְכָל פְתַחָא וּפְתַחָא אַקְרִי שְׁמָא לְקַבֵּל הֵהוּא פְתַחָא דְגִיהֶנָּם, וְאַשְׁתְּמוּדְעֵן פְתַחִין, לְקַבְּלֵיהוּן פְתַחִין אֵינוּן פְתַחִין דְגֵן עֵדֵן.

בְּגִיהֶנָּם אֵית מְדוּרָא בְתַרְאָה תַתְאָה דְכָלְהוּ, וְהֵהוּא מְדוּרָא הוּי מְדוּרָא עַל מְדוּרָא, וְאַקְרִי (אֵיבֵב י כב) אַרְץ עֵיפְתָה, מֵהוּ עֵיפְתָה, כְּמָה

מתוק מדבש

לִיה לְגִיהֶנָּם והרבה פתחים יש לו לגיהנם, וְכָלְהוּ פְתַחִין לְקַבֵּל פְתַחִין דְגֵן עֵדֵן וְכָל הפתחים של הגיהנם מכּוּוֹנִים כנגד הפתחים של הגן עדן, רצה לומר מי שקבל עונשו באיזה מדור הראוי לאותה העבירה, אחר כך נכנס באותו פתח בגן עדן הראוי לו אחר קבלת עונשו, וּבִשְׁעַתָּא דְאַפְקִי לְאַינוּן חֵיבִיבָא דְקַבִּילוּ עוֹנְשֵׁיהוּ ובשעה שמוציאים מן הגיהנם לאותם הרשעים שכבר קבלו את עונשם, אֵינוּן פְתַחִי פְתַחִין אותם הממונים פותחים את הפתחים, וְשׁוּיִין לֹון לְבַר ושמים אותם לחוץ.

וְכָלְהוּ פְתַחִין בְּשִׁמְהֵן אַקְרוּן וְכָל הפתחים של הגיהנם בשמות נקראים, לְקַבְּלֵיהוּן דְפְתַחִין דְגֵן עֵדֵן כנגד הפתחים של הגן עדן, וְכָל פְתַחָא וּפְתַחָא אַקְרִי שְׁמָא וְכָל פתח ופתח שבגן עדן נקרא שמו, לְקַבֵּל הֵהוּא פְתַחָא דְגִיהֶנָּם כנגד אותו הפתח של הגיהנם המכוון כנגדו, וְאַשְׁתְּמוּדְעֵן פְתַחִין וְנוֹדְעִים הפתחים של הגיהנם, לְקַבְּלֵיהוּן פְתַחִין אֵינוּן פְתַחִין דְגֵן עֵדֵן וכנגדם פותחים הפתחים של הגן עדן, ורצה לומר מי שזוכה לצאת מן הגיהנם באיזה פתח שנקרא בשם המורה על אותו העונש הראוי לאותו מדור, כנגדו פותחים לו פתח בגן עדן שהוא ראוי ליכנס בו אחר קבלת עונשו, ויש לו שם המורה על אותו שער ראוי לקבל אז. (מק"מ ומפרשים)

וממשיך ואמר בְּגִיהֶנָּם אֵית מְדוּרָא בְתַרְאָה מְכָלְהוּ (ה"ג הרמ"ק) בגיהנם יש מדור שהוא האחרון מכל המדורים, וְהֵהוּא מְדוּרָא הוּי מְדוּרָא עַל מְדוּרָא וזה המדור הוא מדור על מדור, כמו בית ועליה, ושניהם נכללים יחד ונחשבים למדור אחד, דהיינו מדור אחד נקרא שאול, ויש תחתיו מדור אחר הנקרא תחתית, וְאַקְרִי וְכָלְהוּ המדור נקרא אַרְץ עֵיפְתָה ושואל מהו עֵיפְתָה מה פירושו, ומשיב כְּמָה דְאֵת אָמַר כמו שנאמר

דַּאתְּ אָמַר, (שמות כח טו) רְבוּעַ יְהִיָּה כְּפֹל, וּמִתְרַגְּמִינָן מְרוּבַע יְהִיָּה עֵיף, אוֹף הָכָא עֵיפְתָהּ, פְּלוּמֵר כְּפֹלָה, וְהָהוּא אֶקְרִי שְׂאוּל תַּחְתִּית, שְׂאוּל הוּא מְדוּרָא חַד, תַּחְתִּית הוּא מְדוּרָא תַּתְּאָה, וּבְגִינָן פְּךָ אֶקְרִי אֶרְץ עֵיפְתָהּ תַּחְתִּית, וְאֶקְרִי אֲבֵדוֹן, וְעַל דָּא כְּתִיב (משלי כו ב) שְׂאוּל וְאֲבֵדוֹן, פּוֹלְהוּ מְדוּרִין לָא אֲכַפְּלוּ, וְכִלְהוּ לָא עֵיפִין, בַּר מְהֵאי.

וְתֵאנָא, מֵאן דְּנַחֲתִין לְאֲבֵדוֹן דְּאֶקְרִי תַּחְתִּית, לָא סְלִיק לְעֵלְמִין, וְהָהוּא אֶקְרִי גְבַר דְּאֲשַׁתְּצִי וְאֲתֵאבֵיד מִפְּלָהוּ עֵלְמִין.

וְתֵאנָא, לְהָהוּא אֲתֵר נַחֲתִין לְהִנְהוּ גְבַרֵי דְמַבְזִי לְאֲתַבָּא אָמֵן, וְעַל אָמֵן סְגִיאִין דְּאֲתֵאבֵידוּ מַנְיָה, דְּלֵא חֲשִׁיב לְהוּ, דְּיִינִין לִיָּה בְּגִיָּהֲנָם, וְנַחֲתִין לִיָּה בְּהָהוּא מְדוּרָא תַּתְּאָה דְלִית בָּהּ פַּתְחָא, וְאֲתֵאבֵיד וְלֵא סְלִיק

מתוק מדבש

רְבוּעַ יְהִיָּה כְּפֹל, וּמִתְרַגְּמִינָן מְרוּבַע יְהִיָּה עֵיף הָרִי שְׁפִירוּשׁ עֵיף הוּא כְּפֹל, אוֹף הָכָא עֵיפְתָהּ, פְּלוּמֵר כְּפֹלָה אִף כֵּאֵן מַה שְׁכֹּתוּב "עֵיפְתָהּ" הֵיִינוּ כְּפֹלָה, כִּי שְׁנִיָּהִם נַחֲשִׁיבִים לְמִדּוּר אַחַד, וְהָהוּא אֶקְרִי שְׂאוּל תַּחְתִּית וְזֵה הַמְדוּר נִקְרָא בְּב' שְׁמוֹת שְׂאוּל, וְתַחְתִּית, דְּהֵיִינוּ שְׂאוּל הוּא מְדוּרָא חַד שְׂאוּל הוּא מְדוּר אַחַד, תַּחְתִּית הוּא מְדוּרָא תַּתְּאָה תַּחְתִּית הוּא מְדוּר הַתַּחְתּוֹן, וּבְגִינָן פְּךָ אֶקְרִי וְלַכֵּן נִקְרָא אֶרְץ עֵיפְתָהּ תַּחְתִּית, וְאֶקְרִי אֲבֵדוֹן וְגַם נִקְרָא אֲבֵדוֹן, וְעַל דָּא כְּתִיב וְעַל זֵה נֹאמֵר שְׂאוּל וְאֲבֵדוֹן כִּי אֲבֵדוֹן הִיא תַּחְתִּית, וְאֵמֵר כִּי פּוֹלְהוּ מְדוּרִין לָא אֲכַפְּלוּ, וְכִלְהוּ לָא עֵיפִין כָּל הַמְדוּרִים לָא נִכְפְּלוּ, וְכוּלָם אֵינָם נִקְרָאִים אֶרְץ עֵיפְתָהּ, בַּר מְהֵאי חוּץ מִמְדוּר זֵה הַתַּחְתּוֹן.

וְתֵאנָא, מֵאן דְּנַחֲתִין לְאֲבֵדוֹן דְּאֶקְרִי תַּחְתִּית לְמַדְנּוּ מִי שְׂיוּרֵד לְאֲבֵדוֹן הַנִּקְרָא תַּחְתִּית, לָא סְלִיק לְעֵלְמִין אֵינּוּ עוֹלָה מִשֵּׁם לְעוֹלָם, וְהָהוּא אֶקְרִי גְבַר דְּאֲשַׁתְּצִי וְאֲתֵאבֵיד מִפְּלָהוּ עֵלְמִין וְזֵה נִקְרָא אִישׁ שְׁנַכְרַת וְנֹאבַד מְכַל הַעוֹלָמוֹת, וְלַכֵּן נִקְרָא תַּחְתִּית בְּשֵׁם אֲבֵדוֹן לְפִי שְׁנֹאבַד שֵׁם לְעוֹלָם.

וְתֵאנָא, לְהָהוּא אֲתֵר נַחֲתִין לְהִנְהוּ גְבַרֵי דְמַבְזִי לְאֲתַבָּא אָמֵן וְלְמַדְנּוּ, כִּי לְמַקּוּם הָהוּא מוֹרִידִים לְאוֹתָם הָאֲנָשִׁים שְׁהִיוּ מְזוֹלָלִים וּמְבוּזִים מְלַעֲנוֹת אָמֵן, וְלֹא רַק פַּעַם אַחַת, אֲלֵא וְעַל אָמֵן סְגִיאִין דְּאֲתֵאבֵידוּ מַנְיָה עַל אֲמִנִים רַבִּים שְׁנֹאבְדוּ מִמֶּנּוּ, דְּלֵא חֲשִׁיב לְהוּ שְׁלֵא הַחֲשִׁיב אוֹתָם, לַכֵּן דְּיִינִין לִיָּה בְּגִיָּהֲנָם דְּנִים אוֹתוֹ בְּגִיָּהֲנָם, וְנַחֲתִין לִיָּה בְּהָהוּא מְדוּרָא תַּתְּאָה דְלִית בָּהּ פַּתְחָא וּמוֹרִידִים אוֹתוֹ בְּמִדּוּר הָהוּא הַתַּחְתּוֹן שְׂאִין כּוּ פַתַּח לְצֵאת מִמֶּנּוּ, וְאֲתֵאבֵיד, וְלֵא סְלִיק מַנְיָה לְעֵלְמִין וְהוּא נֹאבַד שֵׁם, וְאֵינּוּ

מַנִּיחַ לְעֵלְמִין, וְעַל דָּא כְּתִיב (איוב ז ט) כְּלָה עֲנָן וַיִּלֶּךְ בֶּן יוֹרֵד שְׂאוּל
לֹא יַעֲלֶה.

וְלֹא, וְהָא כְּתִיב (יונה ב ג) מִבְּטָן שְׂאוּל שׁוֹעֲתִי שְׁמַעְתָּ וְגו', וְכְתִיב (ש"א
ב ו) מוֹרִיד שְׂאוּל וַיַּעַל, אֲלֵא הֶכָא שְׂאוּל, הֶתֶם תַּחֲתִית, וְאוֹקִימָנָא,
הָא דְאַהֲדָר בֵּיה, הָא דְלֵא אַהֲדָר בֵּיה.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מֵאֵי דְכְתִיב, (ירמיה ב יג) פִּי שְׁתִּים רְעוֹת עָשָׂה עִמִּי אוֹתִי
עֲזָבוּ מְקוֹר מַיִם חַיִּים לְחֻצוֹב לָהֶם בְּאֵרוֹת וְגו', אוֹתִי עֲזָבוּ מְקוֹר
מַיִם חַיִּים, דָּא הוּא דְלֵא בְּעֵי לְקַדְשָׁא שְׁמָא דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאֲמָן,

מתוק מדבש

עולה ממנו לעולם, וְעַל דָּא כְּתִיב ועל זה נאמר כְּלָה עֲנָן וַיִּלֶּךְ כמו שענן מתבטל
ואינו, בֶּן יוֹרֵד שְׂאוּל לֹא יַעֲלֶה.

ושואל וְלֹא וכי אין מי שיעלה מן שאול, וְהָא כְּתִיב והרי כתוב ביונה הנביא מִבְּטָן
שְׂאוּל שׁוֹעֲתִי שְׁמַעְתָּ וְגו' והוא עלה משם, וְכְתִיב ועוד כתוב מוֹרִיד שְׂאוּל
וַיַּעַל הרי שעולים גם משאול, ומשיב אֲלֵא הֶכָא שְׂאוּל אלא כאן כתוב שאול וממנו
עולים, הֶתֶם תַּחֲתִית ומה שאמרתי שאינם עולים משם, הוא המדור התחתון של השאול
הנקרא תחתית, וְאוֹקִימָנָא ופירשנו, כִּי הָא דְאַהֲדָר בֵּיה מה שאמרנו שעולים מן השאול
היינו כשחזר בו, רצה לומר אם הרהר בתשובה קודם מותו ולא הספיק לעשותה, עליו
נאמר מוריד שאול ויעל, הָא דְלֵא אַהֲדָר בֵּיה רצה לומר מה שאמרנו שאינם עולים מן
השאול, היינו כשלא עשה תשובה, רצה לומר שלא הרהר בתשובה קודם מותו, זה האיש
יורד לשאול תחתית ולא יעלה. (רמ"ק ומק"מ ומפרכסיס)

פירוש הפסוק המובא להלן, אמונים נוצר ה' המאמינים בישועתו שומר אותם ה', ומשלם על יתר
עשה גאווה ומעניש על יתרון הגאווה של עושי הגאווה. (רש"י ומלודות)

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מֵאֵי דְכְתִיב מהו שכתוב פִּי שְׁתִּים רְעוֹת עָשָׂה עִמִּי אוֹתִי עֲזָבוּ
מְקוֹר מַיִם חַיִּים לְחֻצוֹב לָהֶם בְּאֵרוֹת וְגו' פירשו אוֹתִי עֲזָבוּ מְקוֹר מַיִם
חַיִּים, דָּא הוּא דְלֵא בְּעֵי לְקַדְשָׁא שְׁמָא דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאֲמָן זה נאמר על
מי שלא רצה לקדש שמו של הקב"ה בעניית אמן, כי על ידי עניית אמן מתקדש ומתייחד

מֵאֵי עוֹנְשֵׁיהָ, פְּתִיב, לְחֻצוֹב לָהֶם בְּאֵרוֹת נִשְׁפָּרִים, דְּנַחֲתִין לְגִיהֶנָּם דְּרָגָא
בְּתַר דְּרָגָא, עַד דְּנַחֲתִין לְאַבְדוֹן דְּאֶקְרִי תַחֲתִית.

וְאֵי אִיהוּ קַדִּישׁ שְׁמָא דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְכוּנָא בְּאֶמֶן פְּדִקָּא יָאוֹת,
סְלִיק דְּרָגָא בְּתַר דְּרָגָא, לְאַתְעֵדנָא מַהֲהוּא עֲלֵמָא דְאֶתִי דְנָגִיד
תְּדִיר וְלֹא פְסִיק, הֵדָּא הוּא דְכְתִיב (תְּהִלִּים לֹא כֹד) אֲמוֹנִים נּוֹצֵר יְהוָה
וּמְשַׁלֵּם עַל יְתֵר עוֹשֵׂה גְאוּהָ.

מתוק מדבש

שמו של הקב"ה, מֵאֵי עוֹנְשֵׁיהָ מהו עונשו, ואמר פְּתִיב מה שכתוב אחר כך לְחֻצוֹב
לָהֶם בְּאֵרוֹת נִשְׁפָּרִים דהיינו דְּנַחֲתִין לְגִיהֶנָּם דְּרָגָא בְּתַר דְּרָגָא שְׂיורִידִים לְגִיהֶנָּם
מדרגה אחר מדרגה, עַד דְּנַחֲתִין לְאַבְדוֹן דְּאֶקְרִי תַחֲתִית עד שְׂיורִידִים לְאַבְדוֹן הַנִּקְרָא
תַחֲתִית.

וְאֵי אִיהוּ קַדִּישׁ שְׁמָא דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְכוּנָא בְּאֶמֶן פְּדִקָּא יָאוֹת ואם הוא
מקדש שמו של הקב"ה לכוין בעניית אמן כראוי, סְלִיק דְּרָגָא בְּתַר דְּרָגָא הוא
עולה מדרגה אחר מדרגה בגן עדן, לְאַתְעֵדנָא מַהֲהוּא עֲלֵמָא דְאֶתִי, דְנָגִיד תְּדִיר וְלֹא
פְסִיק להתעדם מעולם הבא שהוא הבינה, שנמשך שפעו תמיד בלי הפסק, רצה לומר
שמקבל הארה ותענוג מן הבינה ששם ראשית כוונת אמן כנוצר לעיל, הֵדָּא הוּא דְכְתִיב
זֶהוּ שְׂכֹתוֹב אֲמוֹנִים נּוֹצֵר יְהוָה מי ששומר האמנים הקב"ה נוצרו ושומרו, וּמְשַׁלֵּם
עַל יְתֵר עוֹשֵׂה גְאוּהָ ומשלם ונפרע ממי שבגאותו אינו עונה אמנים. (מק"מ ומ"ק

ומפרשים)

סגולות לימוד הזהר

זוכה שתאחז ותדבק נשמתו בעולם האצילות.

זוכה להיות מחובר עם השכינה הקדושה, ולהיות נשמתו קבועה ולא
מטולטלת.

עתידי הקב"ה להשכילו את אשר אינו מבין עתה, אם בעולם הזה ואם
בעולם הבא.

אפילו בגירסת ספר הזהר משיג מעלה גדולה.

על ידי לימוד הזהר זוכה להזדכך.

זוכה להתקשרות אור האין סוף.

שכרו של העונה אמן בכונה

(יז) וכד ישראל לתתא משמרין לאתבא אמן, לכוונא לפייהו פמה דאצטריך, פמה פתחין דברכאן פתיחן להו לעילא, פמה טבאן משתפחין בכלהו עלמין, פמה חדו בכלא, מאי אגר להו לישראל דגרמין האי, אגר להו בעלמא דין ובעלמא דאתי.

בעלמא דין, בשעתא דעאקין להו לישראל, ומצלן צלותא קמי מאריהון, קלא מכרזא בכלהו עלמין, (ישעיהו כו ב) פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים, אל תקרי אמונים, אלא אמנים, פתחו שערים, פמה דישראל פתחין להו תרעין דברכאן, פך

מתוק מדבש

"מאמר שכרו של העונה אמן בכונה" ומבואר בו כי מי שממתין אחר המברך לענות אמן בכונה, אזי פותחים לפניו את שערי מעלה, וממשיך שפע וברכות לעולם. ואפילו אם ישראל נמצאים ח"ו בעת צרה ושערי התפלה סגורים, הנה על ידי עניית אמנים בכונה מכריזים בכל העולמות לפתוח את שערי התפלות. ובעולם הבא שכרו שמכריזים המלאכים שיפתחו לפניו את שערי גן עדן.

(מקור המאמר זוהר פרשת וילך דף רפה ע"ב, ונצי"ור ממוק מדנש כך טו עמ' שעה-שע"ג)

וכד ישראל לתתא משמרין לאתבא אמן וכשישראל למטה שומרים לשמוע הברכה היטב מפי המברך, כדי לענות אחריה אמן כראוי, לכוונא לפייהו פמה דאצטריך ונוהרים לכוין את לבבם בכונת אמן כמו שצריך, אז פמה פתחין דברכאן פתיחן להו לעילא כמה פתחים של ברכות פתוחים להם למעלה, ונמשכים למטה מן הבינה, פמה טבאן משתפחין בכלהו עלמין כמה טובות נמצאים בכל העולמות, הנמשכים מן התפארת, פמה חדו בכלא כמה שמחה יש בכל מקום, הנמשכים מן המלכות, מאי אגר להו לישראל דגרמין האי מהו שכרם של ישראל הגורמים את כל זה, הנה אגר להו בעלמא דין ובעלמא דאתי יש להם שכר בעולם הזה ובעולם הבא.

ומפרש בעלמא דין שכרם בעולם הזה הוא, בשעתא דעאקין להו לישראל בשעה שהשונאים דוחקים ומצירים את ישראל, ומצלן צלותא קמי מאריהון וישראל מתפללים תפלתם לפני קונם, קלא מכרזא בכלהו עלמין קול מכריז ויוצא בכל העולמות, פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים ואמר אל תקרי אמונים מלשון אמונה, אלא אמנים אלו ששומרים לענות אמנים כראוי, ומפרש פתחו שערים היינו פמה דישראל פתחין להו תרעין דברכאן כמו שישראל פתחו שערי הברכות,

הַשְׁתָּא פְּתַחוּ שְׁעָרִים וְתִתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן מֵאֵינוֹן דְּעֶאקִין לְהוּ, הַאי
בְּעֶלְמָא דִּין.

בְּעֶלְמָא דְאֵתִי מֵאֵי אַגְרִייהוּ, דְּכַד יִפּוּק בְּר נֶשׁ מֵהַאי עֶלְמָא דְהוּה
שׁוֹמֵר לְאַתְבָּא אָמֵן, מֵאֵי שׁוֹמֵר, פְּלוֹמֵר נְטִיר הֵהִיא בְּרָכָה
דְּאָמֵר הֵהוּא דְמְבָרַךְ, וּמְחַפֵּה לִיָּה לְאַתְבָּא אָמֵן פְּמָה דְאַצְטְרִיךְ, נִשְׁמַתִּיה
סְלֵקָא וּמְכַרְזֵי קַמִּיה, פְּתַחוּ שְׁעָרִים קַמִּיה, פְּמָה דְאִיהוּ הוּה פְּתַח תְּרַעֲזִין
פְּל יוֹמָא פִּד הוּה שׁוֹמֵר אָמוּנִים.

מתוק מדבש

כָּף הַשְׁתָּא פְּתַחוּ שְׁעָרִים כִּךְ עֵתָה פְּתַחוּ לְהֵם שְׁעָרֵי הַתְּפִלוֹת, וְתִתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן
מֵאֵינוֹן דְּעֶאקִין לְהוּ וְתִתְקַבַּל תְּפִלַּתְם לְהַנְצִל מֵאוֹתָם שְׁדַחְקוּ וְהַצִּירוּ לְהֵם, וְרַצְה לֹמֵר
בַּעַת שֵׁישׁ דַּחְקוֹת בַּעוֹלָם, אִז גּוֹבְרִים הַחִיצוֹנִים וְסוֹתְמִים שְׁעָרֵי הַתְּפִלוֹת, אֲבָל בְּזִכּוֹת עֲנִיִּית
אֲמִנִים פּוֹתְחִים הַשְׁעָרִים וְתִפְלַתְם מִתְקַבַּלְתָּ, הַאי בְּעֶלְמָא דִּין זֶהוּ שְׁכָרָם בַּעוֹלָם הַזֶּה.

בְּעֶלְמָא דְאֵתִי מֵאֵי אַגְרִייהוּ בַּעוֹלָם הַבָּא מֵה שְׁכָרָם, וְאוֹמֵר דְּכַד יִפּוּק בְּר נֶשׁ מֵהַאי
עֶלְמָא כְּשִׁיצָא מִן הַעוֹלָם הַזֶּה בַּעַת פְּטִירְתּוֹ, אֲדָם זֶה דְהוּה שׁוֹמֵר לְאַתְבָּא
אָמֵן שֶׁהִיָּה שׁוֹמֵר לַעֲנוֹת אָמֵן, וְשׁוֹאֵל מֵאֵי שׁוֹמֵר מֵהוּ הַלְשׁוֹן שׁוֹמֵר, וְאוֹמֵר שֶׁהַכּוֹנֵה בִּין
לְשׁוֹן שְׁמִירָה וּבִין לְשׁוֹן הַמִּתְנָה פְּלוֹמֵר נְטִיר הֵהִיא בְּרָכָה דְאָמֵר הֵהוּא דְמְבָרַךְ כְּלוֹמֵר
שׁוֹמֵר אוֹתָה הַבְּרָכָה שׁוֹמֵר הַמְּבָרַךְ, וּמְחַפֵּה לִיָּה לְאַתְבָּא אָמֵן פְּמָה דְאַצְטְרִיךְ וּמִמַּתִּין
עַד שִׁיגְמוֹר הַבְּרָכָה כְּדִי לַעֲנוֹת אַחֲרֵיהָ אָמֵן כְּמוֹ שְׁצִרִיךְ (שְׁלֵא יִהִיָּה אִמֵּן טַוּוּפָה וְקַטּוּפָה וְיוֹמָה,
עֵיין זַמַּס' נְרִכּוֹס דָּף מו ע"א), בְּשִׁכְר זֶה נִשְׁמַתִּיה סְלֵקָא וּמְכַרְזֵי קַמִּיה פְּתַחוּ שְׁעָרִים
קַמִּיה נִשְׁמַתּוּ עוֹלָה וּמְכַרְזִים לַפְּנִיָּה פְּתַחוּ שְׁעָרֵי הַגֵּן עַדן לַפְּנִיָּה, פְּמָה דְאִיהוּ הוּה פְּתַח
תְּרַעֲזִין פְּל יוֹמָא פִּד הוּה שׁוֹמֵר אָמוּנִים כְּמוֹ שֶׁהוּא הִיָּה פּוֹתַח הַשְׁעָרִים כֹּל יוֹם כְּשֶׁהִיָּה
שׁוֹמֵר אֲמִנִים, רַצְה לֹמֵר עַל יְדֵי אָמֵן פְּתַח שְׁעָרֵי הַשְּׁפַע בְּשִׁבִיל הַמְּלָאכִים, לְכֵן גַּם הֵם
פּוֹתְחִים לוֹ עֵתָה אֵת שְׁעָרֵי הַגֵּן עַדן. (רמ"ק וּמְק"מ וּרמ"ז)

סגולות לימוד הזהר

תקון לבעל תשובה.

תקון גדול לנשמה.

סגולה לטהר ולקדש הנפש.

סגולה לכלות מדות ותאוות רעות.

זוכה לבנות עולמות.

עניינת אמן יהא שמייה רבא בכל כחו

(יח) וְעַל דָּא תְּנִינָן, כֹּל הָעוֹנָה אָמֵן יְהֵא שְׁמִייה רַבָּא מְבָרַךְ בְּכָל כְּחוֹ, דָּא אִיהוּ כְּחוֹ, וְדָאִי אֲצִטְרִיף לְאַתְעָרָא כֹּל שְׁיִיפוּי בְּחִילָא תְּקִיף, בְּגִין דְּבְאַתְעָרוּתָא תְּקִיף דְּאַתְקָף, אַתְעַר הֵהוּא כְּחוֹ קְדִישָׁא עֲלָאָה, וְאַסְתִּילַק גּוֹ קְדִישָׁא, וְאַתְבַּר חִילָא וְתוֹקְפָא דְּסִטְרָא אַחְרָא, וְעַל דָּא בְּכַחַךְ אֲצִטְרִיף לְמַעַבְד רְעוּתָא דְּמֵאֲרָךְ.

מתוק מדבש

“מאמר עניינת אמן יהא שמייה רבא בכל כחו” ומבואר בו כי על ידי אמירת שבח זה בכל כחו הגשמי של האדם, בזה מעוררים את הנשמה הרוחנית להתעלות ולהשיג קדושה, ועל ידי כך נשבר ונכנע כחו של הסטרא אחרא.

(מקור המאמר צהר פרשת פנחס לך דף רכ ע"א-ב, וצניאור ממוק מדנש כרך יד עמ' קה-קו)

וְעַל דָּא תְּנִינָן ועל זה למדנו (נמס' שגמ דף קיט ע"ב) כֹּל הָעוֹנָה אָמֵן יְהֵא שְׁמִייה רַבָּא מְבָרַךְ בְּכָל כְּחוֹ, דָּא אִיהוּ כְּחוֹ זה נאמר על הנשמה הנקראת “כח” המאירה עליו, הן אמת כי וְדָאִי אֲצִטְרִיף לְאַתְעָרָא כֹּל שְׁיִיפוּי בְּחִילָא תְּקִיף ודאי שצריך לעורר את כל אבריו בכח חזק באמירת יהא שמייה רבא, דהיינו שצריך שידועזע כל גופו של האדם וינענע כל אבריו, בְּגִין דְּבְאַתְעָרוּתָא תְּקִיף דְּאַתְקָף לפי שבהתעוררות החזקה שמתחזק בה, אַתְעַר הֵהוּא כְּחוֹ קְדִישָׁא עֲלָאָה הוא מעורר את כח הקדוש העליון שהיא הנשמה, כנודע שעל ידי התעוררות הגשמי מתעורר כח הרוחני, וְאַסְתִּילַק גּוֹ קְדִישָׁא והיא מתעלית בתוך הקדושה, ועל ידי זה וְאַתְבַּר חִילָא וְתוֹקְפָא דְּסִטְרָא אַחְרָא נשבר ונכנע כח ותוקף הסטרא אחרא, וְעַל דָּא ועל זה נאמר כל אשר תמצא ירך בכחך, דהיינו בְּכַחַךְ אֲצִטְרִיף לְמַעַבְד רְעוּתָא דְּמֵאֲרָךְ בהתעוררות כל כח אברך וגידך אתה צריך לעשות רצון קונך. (רמ"ק ודמ"א ומפרשים)

מעלת הקדיש וסגולתו לחיים

(יט) וְאִי תִימָא הָא קְדוּשָׁתָא דְקַדְיִשׁ דְּאִיהוּ תְּרַגּוּם אַמְאִי לָאו אִיהוּ בְּיַחֲדָא, תָּא חֲזִי, קְדוּשָׁתָא דָּא לָאו אִיהוּ פְּשָׁאָר קְדוּשָׁאן דְּאִינוּן מְשַׁלְשִׁין, אֲבָל קְדוּשָׁתָא דָּא אִיהִי סְלֵקָא בְּכָל סְטָרִין, לְעִילָא וְתַתָּא וּבְכָל סְטָרֵי מְהִימְנוּתָא, וְתַבְרָא מְנַעוּלִין וְגוֹשְׁפִנְקֵן דְּפְרִזְזִילָא וְקְלִיפִין בְּיִשִּׁין, לְאַסְתֵּלְקָא יְקָרָא דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל פְּלָא.

וְאַנְן בְּעֵינֵין לְמִימַר לָהּ בְּלִישְׁנָא דְסִטְרָא אַחְרָא, וְלֹאֲתַבָּא בְּחִילָא תְּקִיף

מתוק מדבש

“מאמר מעלת הקדיש וסגולתו לחיים” ומבואר בו כי על ידי קדושת הקדיש שאנו אומרים ועונים, מתעלה כבודו של הקב”ה בכל העולמות, וכפי כונתינו בעניית אמן יהא שמייה רבה, כך מתבטל ונכנע הסטרא אחרא ונשבר כחו, ובכלל זה נשבר כח היצר הרע שבנו. ומבאר ומוכיח כי כונת הזוהר “בכל כחור” היא להורות ולחדש על כח הגוף, כי כח הכונה פשוט הוא שנצרך גם כאן.

(מקור המאמר זוהר פרשת תרומה לך דף קכט ע”ב, וצנזאור מתוק מדבש כרך ז עמ’ מז-מד)

ואמר רבי שמעון וְאִי תִימָא הָא קְדוּשָׁתָא דְקַדְיִשׁ דְּאִיהוּ תְּרַגּוּם אַמְאִי לָאו אִיהוּ בְּיַחֲדָא ואם תאמר קדושת הקדיש שהוא בלשון תרגום למה אין יחיד יכול לאמרה, ומתריך תָּא חֲזִי, קְדוּשָׁתָא דָּא לָאו אִיהוּ פְּשָׁאָר קְדוּשָׁאן דְּאִינוּן מְשַׁלְשִׁין בא וראה כי קדושה זו אינה כשאר הקדושות שהם משולשות, שאין להם כח אלא לעורר צמלכות את האורות מג”ת, ואין כח בקדושות אלו להתפשט בעולמות התחתונים לשבר את כח החיצונים, ואם לא היו קדושות אלו נאמרת בלשון הקדש אלא בלשון תרגום היה מותר לאמרה ביחיד, אֲבָל קְדוּשָׁתָא דָּא אִיהִי סְלֵקָא בְּכָל סְטָרִין אבל קדושה זו של הקדיש היא עולה בכל השטת קלוות, לְעִילָא למעלה צו”א, וְתַתָּא ולמטה צמלכות, וּבְכָל סְטָרֵי מְהִימְנוּתָא ובכל צדדי הקדושה מג”ר דליליות עד סוף כל היכלות הקדושה הכל נכלל בה, וְתַבְרָא מְנַעוּלִין וְגוֹשְׁפִנְקֵן דְּפְרִזְזִילָא וְקְלִיפִין בְּיִשִּׁין ושוברת מנעולים וחומות של ברזל וקליפות הרעות, שהם הקליפות של תהו ובהו ומשך על פני תהום, שהם כחומות של ברזל המפסיקים בינינו לבין אבינו שבשמים, המתבטלים על ידי קדושת הקדיש שנכנסת ומתפשטת ביניהם לבטלם ולשברם, וכל מה שנעשה על ידי קדושת הקדיש הוא לְאַסְתֵּלְקָא יְקָרָא דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל פְּלָא כדי שיתעלה כבודו של הקב”ה על כל העולמות, ולא רק על ישראל מתעלה כבוד ה’ אלא הוא מתפשט בכל העולמות ובכל הנמצאים, ואין מי שימנע התפשטות כבודו.

ואמר כי וְאַנְן בְּעֵינֵין לְמִימַר לָהּ בְּלִישְׁנָא דְסִטְרָא אַחְרָא ואנו צריכים לומר אותה בלשון תרגום שהוא לשונו של הסטרא אחרא, וְלֹאֲתַבָּא בְּחִילָא תְּקִיף אַמְן יְהִי

אֲמֵן יְהִי שְׁמִיָּה רַבָּא מְבָרַךְ, בְּגִין דִּיתְבַּר חִילָא דְסִטְרָא אַחְרָא, וְיִסְתַּלַּק
 קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בִּיקְרִיָּה עַל כֻּלָּא, וְכַד אֲתַבַּר בְּקְדוּשְׁתָּא דָּא חִילָא
 דְסִטְרָא אַחְרָא, קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אִסְתַּלַּק בִּיקְרִיָּה, וְאֲדַפְר לְבַנּוּי, וְאֲדַפְר
 לְשְׁמִיָּה, וּבְגִין דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אִסְתַּלַּק בִּיקְרִיָּה בְּקְדוּשְׁתָּא דָּא, לְאו
 אִיְהִי אֱלָא בְּעִשְׂרָה.

וּבְלִישְׁנָא דָּא עַל פְּרַחֲיָה דְסִטְרָא אַחְרָא אֲתַפְפִּיָּא וְאֲתַתְבַּר חִילִיָּה,
 וְאִסְתַּלַּק יְקָרָא דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְתַבַּר מְנַעוּלִין וְגוֹשְׁפִנְקִין
 וְשִׁלְשָׁלָאן תְּקִיפִין וְקְלִיפִין בִּישִׁין, וְאֲדַפְר קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְשְׁמִיָּה
 וְלְבַנּוּי, וְזָפֵאִין אֵינּוֹן עֲמָא קְדִישָׁא דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יְהִי לֹון אֲוִרִיָּתָא
 קְדִישָׁא, לְמַזְפִּי בְּהָ לְעֲלָמָא דְאַתִּי.

מתוק מדבש

שְׁמִיָּה רַבָּא מְבָרַךְ וְלַעֲנוֹת בְּכַח חֲזַק אֲמֵן יְהִי שְׁמִיָּה רַבָּא מְבָרַךְ, בְּגִין דִּיתְבַּר חִילָא
 דְסִטְרָא אַחְרָא כְּדִי שִׁשְׁבַר כַּח הַסְטְרָא אַחְרָא, וְיִסְתַּלַּק קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בִּיקְרִיָּה עַל
 כֻּלָּא וְיִתְעַלָּה הַקְב"ה בְּכַבּוּדוֹ עַל כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּכַח הַתְּגַבְרוּת הַקְדוּשָׁה, כִּי כִפִּי מַה שְׁאֲנוּ
 עוֹנִים יְהִי שְׁמִיָּה רַבָּא בְּכָל כַּחֲנוּ וּמִשְׁבְּרִים כַּח יִצְרָנוּ בְּעִנִּיַּת הַקְדִּישׁ, כֵּן בְּאוֹתוֹ הַעֲנִין נִשְׁבַּר
 כַּח הַקְלִיפּוֹת שֶׁהֵיכָר הָרַע חֵלֵק מֵהֶם, וְכַד אֲתַבַּר בְּקְדוּשְׁתָּא דָּא חִילָא דְסִטְרָא אַחְרָא
 וְכִשְׁנִשְׁבַּר בְּקְדוּשָׁה זֶה כַּח הַסְטְרָא אַחְרָא שֶׁהוּא מַחִיצַת בְּרוּז לִבֵּין יִשְׂרָאֵל לְאַבִּיָּהֶם שְׁבַשְׁמִים,
 אִזְּ קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אִסְתַּלַּק בִּיקְרִיָּה וְאֲדַפְר לְבַנּוּי וְאֲדַפְר לְשְׁמִיָּה הַקְב"ה מִתְעַלָּה
 בְּכַבּוּדוֹ וְזוֹכֵר אֶת בְּנוֹי שֶׁהֵם בְּגִלּוֹת וְזוֹכֵר אֶת שְׁמוֹ הַמְּחוּלָּל בְּגוֹיִם, וּבְגִין דְקִדְשָׁא בְרִיךְ
 הוּא אִסְתַּלַּק בִּיקְרִיָּה בְּקְדוּשְׁתָּא דָּא וּלְפִי שֶׁהַקְב"ה מִתְעַלָּה בְּכַבּוּדוֹ בְּקְדוּשָׁה זֶה לְכֵן
 אִפִּילוּ שֶׁהִיא נֹאמֶרֶת בְּלִשׁוֹן תְּרַגּוּם לְאוֹ אִיְהִי אֱלָא בְּעִשְׂרָה אֵינָה נֹאמֶרֶת אֵלָא בְּעִשְׂרָה
 לְפִי שְׁכַבּוּדוֹ שֶׁל הַקְב"ה מִתְעַלָּה עַל יְדֵי עִשְׂרָה בְּנֵי אָדָם שֶׁהֵם כְּנֶגֶד עֶשֶׂר מִדּוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת.
 מִלִּשׁוֹן הַזֹּהָר כֵּאֵן מוֹכַח שְׁמָה שֶׁאֲמָרוּ חו"ל בְּמִס' שַׁבַּת דָּף קִיט ע"ב, שְׁצִרִיךְ לַעֲנוֹת יְהִי שְׁמִיָּה רַבָּא
 בְּכָל כַּחוּ, הֵינּוּ כְּמִשְׁמַעוּ בְּכַח גְּדוּל וּבְקוּל רַם כְּפִירוּשׁ הַתּוֹסֵפוֹת שֶׁם, וְלֹא כְּפִירוּשׁ שְׁפִירֵשׁ בְּכָל
 כַּחוּ, בְּכָל כּוֹנְתוֹ, כִּי כּוֹנֵה צִרִיךְ לִהְיוֹת בְּכָל דְבַר. (ל"ג)

וּמוֹסִיף וְאָמַר כִּי וּבְלִישְׁנָא דָּא עַל פְּרַחֲיָה דְסִטְרָא אַחְרָא אֲתַפְפִּיָּא וְאֲתַתְבַּר חִילִיָּה
 וּבְלִשׁוֹן זֶה נִכְנַע הַסְטְרָא אַחְרָא בְּעַל כַּרְחוּ וּנִשְׁבַּר כַּחוּ, וְאִסְתַּלַּק יְקָרָא דְקִדְשָׁא
 בְרִיךְ הוּא וּמִתְעַלָּה כְּבוֹדוֹ שֶׁל הַקְב"ה, וְתַבַּר מְנַעוּלִין וְגוֹשְׁפִנְקִין וְשִׁלְשָׁלָאן תְּקִיפִין
 וְקְלִיפִין בִּישִׁין וְשׁוֹבֵר מְנַעוּלִים וְחוֹתְמוֹת וְשִׁלְשָׁלוֹת חֲזָקוֹת וְקְלִיפּוֹת רַעוֹת, לְפִי שֶׁתְּרַגּוּם
 הוּא לִשׁוֹן הַסְטְרָא אַחְרָא שֶׁנֶּאֱחָז וְנִכְלָל בּוֹ לְכֵן נִשְׁבַּר כַּחוּ עַל יְדֵי זֶה, וְאֲדַפְר קִדְשָׁא
 בְרִיךְ הוּא לְשְׁמִיָּה וְלְבַנּוּי וְזוֹכֵר הַקְב"ה אֶת שְׁמוֹ הַמְּחוּלָּל בְּגוֹיִם וְאֶת בְּנוֹי שֶׁהֵם בְּגִלּוֹת,
 וּמִסִּיִּים רַבִּי שְׁמַעוֹן מֵאָמַר זֶה וְאָמַר זָפֵאִין אֵינּוֹן עֲמָא קְדִישָׁא דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
 יְהִי לֹון אֲוִרִיָּתָא קְדִישָׁא לְמַזְפִּי בְּהָ לְעֲלָמָא דְאַתִּי אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל עִם הַקְדוּשׁ
 שֶׁהַקְב"ה נָתַן לָהֶם אֶת הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה לְזִכּוֹת בְּהָ לְעוֹלָם הַבָּא.

מעלת הקדיש וסגולתו למתים

(כ) תֵּלֶת זְמַנֵּינִי בְיוֹמָא מִתְּפַקְדָן וְלֹא עוֹד אֶלָּא בְזַמְנָא דִישְׂרָאֵל אֲתִיבּוּ בְקוֹל רָם אָמֵן יְהִי שְׁמִיָּה רַבָּא מְבָרַךְ, קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲתַמְלִי רַחֲמִין וְחַיִּים עַל פְּלָא, וְרַמְיז לְמַלְאָכָא דְמִמְנָא עַל תְּרַעֵי דְגִיְהִנָּם סַמְרִיא"ל שְׁמִיָּה, וְתֵלֶת מִפְתָּחֵן בִּידֵיהּ, וּפְתַח תֵּלֶת תְּרַעֵין דְבִסְטֵר מְדַבְּרָא, וְחֻמָּאן נְהוּרָא דְהַאי עֲלֵמָא, אֲתָא תְּנַנָּא דְנוּרָא וְסָתִים אֹרְחִין, פְּדִין תֵּלֶת מְמַנָּן דְתַחוּת יְדִיָּהּוּ תֵּלֶת מְגֵרוּפִין, מְנַשְׁכָן בִּידֵיהּוּ וְאֲתִיבּוּ תְּנַנָּא לְאֲתֵרֵיהּוּ, וְרוּחִין לֹון שְׁעָתָא וּפְלָגוֹת שְׁעָתָא, וּלְבַתֵּר תֵּיבִין לְאֲשִׁיָּהּוּ,

מתוק מדבש

"מאמר מעלת הקדיש וסגולתו למתים" ומבואר בו כי על ידי הקדיש שאנו אומרים אחר הנפטרים, הן בתפלות והן אחר הלימוד, הנה על ידי עניית אמן יהא שמיה רבה בכונה, הקב"ה מתמלא ברחמים גם על הרשעים הנדונים בגיהנם, וניתן להם בזה הרוחה ומנוחה לפי שעה.

(מקור המאמר זוהר פרשת נח בתוספתא דף סג ע"ג, וצניאור מתוק מדבש כרך 3 עמ' לו-לו)

ואמר כי תֵּלֶת זְמַנֵּינִי בְיוֹמָא מִתְּפַקְדָן ג' פעמים ביום נפקדים ונזכרים הרשעים שבגיהנם לטובה, וְלֹא עוֹד אֶלָּא בְזַמְנָא דִישְׂרָאֵל אֲתִיבּוּ וְלֹא עוֹד אֶלָּא בְזַמְנֵי שִׂישְׂרָאֵל עוֹנִים בְּקוֹל רָם אָמֵן יְהִי שְׁמִיָּה רַבָּא מְבָרַךְ שֶׁעַל יְדֵי זֶה מִמְשִׁיכִים רַחֲמִים מְעוֹלָם הַרְחִמִים, קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲתַמְלִי רַחֲמִין וְחַיִּים עַל פְּלָא אִזְ הַקְב"ה מִתְמַלֵּא בְרַחֲמִים וְחַס עַל כָּל הַרְשָׁעִים, וְרַמְיז לְמַלְאָכָא דְמִמְנָא עַל תְּרַעֵי דְגִיְהִנָּם וְרוֹמֵז לְהַמְלֵאךְ הַמְמוּנָה עַל שְׁעֵי הַגִּיְהִנָּם סַמְרִיא"ל שְׁמִיָּה (מִלְשׁוֹן (פְּהִלִּים קֵיט קכ) סַמְרֵי מִפְתָּחֵן נְשִׁירֵי) רִצָּה לֹוֹמֵר שֶׁשֶׁמוֹ כֵךְ עַל שֵׁם שֶׁמִּסְמַר אֶת הַרְשָׁעִים בְּגִיְהִנָּם וְעַתָּה נִהְפֵךְ עֲלֵיהֶם לְרַחֲמִים, וְתֵלֶת מִפְתָּחֵן בִּידֵיהּ וּפְתַח תֵּלֶת תְּרַעֵין דְבִסְטֵר מְדַבְּרָא וְג' מִפְתַּחוֹת בִּידוֹ וּפּוֹתַח ג' שְׁעֵי גִיְהִנָּם שֶׁבְצַד הַמְדַבֵּר, וְחֻמָּאן נְהוּרָא דְהַאי עֲלֵמָא וְהַרְשָׁעִים רוֹאִים דֶּרֶךְ הַשְׁעֵרִים הָאוּר שֶׁל עוֹלָם הַזֶּה וְנִהְיִים מִזֶּה, אֲתָא תְּנַנָּא דְנוּרָא וְסָתִים אֹרְחִין אַחַר כֵךְ בֵּא עֲשֵׂן שֶׁל אִשׁ וְסוֹתָם הַדְרִכִים שֶׁלֹא יִרְאוּ עוֹד אֶת הָאוּר, פְּדִין תֵּלֶת מְמַנָּן דְתַחוּת יְדִיָּהּוּ תֵּלֶת מְגֵרוּפִין אִז ג' מְמוּנִים שֶׁתַּחַת יָדָם יֵשׁ ג' מְגֵרְפוֹת שֶׁהֵם כַּחוֹת הַדִּין וְרִצּוֹעוֹת לְהַכּוֹת בָּהֶם רִשְׁעֵי הַגִּיְהִנָּם, וְעַתָּה מְנַשְׁכָן בִּידֵיהּוּ וְאֲתִיבּוּ תְּנַנָּא לְאֲתֵרֵיהּוּ הֵם מְנִיחִים אֶת הַרִצּוֹעוֹת מִיָּדָם וּמְנַשְׁבִים בִּידֵיהֶם לְהַחְזִיר אֶת הָעֲשָׂן לְמִקְוָמוֹ כִּדִּי לְהַרְוִיחַ לָהֶם שִׂירָאוֹ עוֹד אֶת הָאוּר, וְרוּחִין לֹון שְׁעָתָא וּפְלָגוֹת שְׁעָתָא וְנֹוֹתִים לָהֶם הַרוּחָה וּמְנוּחָה שְׁעָה וְחֲצֵי שְׁעָה, שֶׁהוּא שִׁיעוֹר זְמַן הַתְּפִלָּה שִׂישְׂרָאֵל מִתְּפַלְלִים, וּלְבַתֵּר תֵּיבִין לְאֲשִׁיָּהּוּ וְאַחַר כֵךְ חוֹזְרִים לְאִשׁ שֶׁלָּהֶם

וְכֵן תֵּלֵת זְמַנֵּינִי בְיוֹמָא, וּבְכָל זְמַנֵּי דְאֲמַרִּי יִשְׂרָאֵל אֲמֵן יְהֵא שְׁמִיה
 רַבָּא מְבָרַךְ וְכוּ', אֲנֹנִי רוּחִין לֹון, זְפֹאִין אֲנֹנִי צְדִיקְיָא דְאֹרְחִיהוֹן
 מְנַהֲרָא בְהֵוּא עֲלֵמָא לְכָל סְטְרִין, כְּמָה דְאֵת אֲמַר (משלי ד יח) וְאֹרְחַ
 צְדִיקִים כְּאֹר נֹגְהַ הוֹלֵךְ וְאֹר עַד נְכוֹן הַיּוֹם.

מתוק מדבש

להענש כפי הראוי להם, וְכֵן תֵּלֵת זְמַנֵּינִי בְיוֹמָא וְכֵן ג' פעמים ביום יש להם הרוחה
 בג' זמני התפלות. ואמר עוד וּבְכָל זְמַנֵּינִי ובכל פעם גם בשאר שעות היום שאומרים
 קדיש אחר הלימוד ודרשה, דְאֲמַרִּי יִשְׂרָאֵל שעונים בני ישראל אֲמֵן יְהֵא שְׁמִיה רַבָּא
 מְבָרַךְ וְכוּ', אֲנֹנִי רוּחִין לֹון הם נותנים להם הרוחה ומנוחה, זְפֹאִין אֲנֹנִי צְדִיקְיָא
 דְאֹרְחִיהוֹן מְנַהֲרָא בְהֵוּא עֲלֵמָא לְכָל סְטְרִין אשרי להצדיקים שדרכיהם הישרים
 בעולם הזה מאירים להם בעולם הבא לכל הצדדים, וניצולים מן החשך ואש הגיהנם, כְּמָה
 דְאֵת אֲמַר וְאֹרְחַ צְדִיקִים כְּאֹר נֹגְהַ הוֹלֵךְ וְאֹר עַד נְכוֹן הַיּוֹם. (רא"ג וכ"פ
 ומפרשים)

מזה המאמר למדנו כמה טובה עושים ישראל החיים עם הרשעים המתים אשר הם צגיהנס, על ידי
 שלומדים תורה ומתפללים צדתי כנסיות וצדתי מדרשות צדרות קדישים לענות אמן יהא שמייה רבא
 מצדך, כי סגולת הקדיש להמשיך שפע רחמים על הרשעים, ואז נותנים להם הרוחה ומנוחה, וגם סגולתו
 להוילא את הרשעים מן הגיהנס קודם גמר עונשם, כי ראונו יתצרך להטיב לצדיותיו כי רחמיו מרובים
 אפילו על הרשעים שצגיהנס. (כ"פ)

סגולות לימוד הזהר

חשוב לימודו זמן מה בסתרי תורה כזמן רב בלימוד הפשט.
 זוכה לקרב את הגאולה.

"כל ספר הזהר כולו יראת שמים". והעוסק בו זוכה להתלהבות בקיום
 המצוות.

המשבח לחברו צריך גם לברכו

(כא) תָּא חֲזִי, הַאי מֵאן דְּאָמַר שְׁבַחָא דְּחֻבְרִיָּה, דְּבִנּוּי, אוּ דְּמִמוּנִיָּה, בְּעֵי לְבָרְכָא לֵיהּ, וְלֹאֻדָּאָה עֲלֵיהּ בְּרַכָּאן, מְנַלְן, מִמְשָׁה, דְּכְתִיב (דברים א י) וְהִנֵּכֶם הַיּוֹם פְּכוּכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרוּב, לְבִתְר מַה פְּתִיב, יְהוּ"ה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם יוֹסֵף עֲלֵיכֶם כְּכֶם אֶלֶף פְּעָמִים וְגו', תְּרִין בְּרַכָּאן הוּו, חַד, יְהוּ"ה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם וְגו', הָא חַד, לְבִתְר וּיְבַרְךָ אֲתָכֶם פְּאָשֵׁר דְּפֹר לְכֶם, לֹאֻדָּאָה עֲלֵיהּוּ בְּרַכָּאן עַל בְּרַכָּאן.

מתוק מדבש

"מאמר המשבח לחברו צריך גם לברכו" ומבואר בו כי מי שמשבח לחברו צריך לברכו, כי בשעת התעוררות השבח, מתקנא הסטרא אחרא ורוצה להזיק בעינו הרעה, על כן יוסיף המשבח ברכה לחברו, ובוזה ימנע את המקטרג. ומבאר כי הנמנע מלברך גורם קטרוג לעצמו בראשונה, והמברך מתברך גם הוא. ומוסיף ומבאר כי כל ברכה צריכה להיות בעין טובה ובלב טוב ובאהבה, ומסיק מכאן שכל שכן בברכה לקב"ה שצריך שתהא באהבת הלב ובנפש חפצה.

(מקור המאמר צהר פרשת צמדנר דף קי"ז ע"ג, וצניאור מתוק מדבש כרך י"ב עמ' ט-ט)

תָּא חֲזִי, הַאי מֵאן דְּאָמַר שְׁבַחָא דְּחֻבְרִיָּה בא וראה, מי שמשפר שבחו של חברו, כגון שהוא חכם גדול ויפה תואר ואיש מוצלח וכדומה, דְּבִנּוּי או שאומר שיש לו הרבה בנים טובים, או דְּמִמוּנִיָּה או שיש לו ממון הרבה ועשירות, בְּעֵי לְבָרְכָא לֵיהּ צריך לברכו מצד החסד שבימין, וְלֹאֻדָּאָה עֲלֵיהּ בְּרַכָּאן ולהודות על הברכות מצד ההוד שבשמאל, להורות שהשמאל גם כן תודה על הברכות, (ולכן כמוצ כמה פעמים נזכרות והודאות יחד, וכן תקנו נצרכת המזון, נצרכת ראשונה, הן את העולם כולו "נצמסד", ונצרכה שניה, תיקנו "נודה" לך, שהוא נהוד), כי הנה טרם שימנה האדם שבח חברו, הוא מתקיים בשלו, וחילו והונו פורה משורשו העליון, ואין כח בחיצונים להאחז בו, וכשזה מספר בשבחו, מעורר את החיצונים להתקנאות בו ולהמעיתו, ואין תקנה אלא במגן הברכות, מְנַלְן מנין לנו דבר זה, ואמר מִמְשָׁה, דְּכְתִיב וְהִנֵּכֶם הַיּוֹם פְּכוּכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרוּב, לְבִתְר מַה פְּתִיב ומה כתוב אחר כך יְהוּ"ה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם יוֹסֵף עֲלֵיכֶם כְּכֶם אֶלֶף פְּעָמִים ויברך אתכם כאשר דיבר לכם, הנה תְּרִין בְּרַכָּאן הוּו שתי ברכות היו כאן, חַד יְהוּ"ה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם יוֹסֵף עֲלֵיכֶם כְּכֶם אֶלֶף פְּעָמִים, הָא חַד הרי ברכה אחת, לְבִתְר אחר כך אמר להם וּיְבַרְךָ אֲתָכֶם פְּאָשֵׁר דְּפֹר לְכֶם דהיינו לֹאֻדָּאָה עֲלֵיהּוּ בְּרַכָּאן עַל בְּרַכָּאן להודות עליהם ברכות על ברכות, והם שני דברים, אחד לברך אותם, והשני, הודאה על הברכות, (והרמ"ז מפרש שמלת "לאודאה" פירושו לזרוק ולהשלך עליהם נצכות). (רמ"ק ומפרשים)

וְאִי אִיהוּ מְנִי שְׁבַחַא דְחֻבְרִיהּ וְלֹא אוֹדִי עֲלֵיהּ בְּרַכָּאן, הוּא נְתַפְס בְּקַדְמִיתָא מְלַעֲיָלָא, וְאִי אִיהוּ מְבָרַךְ לֵיהּ, הוּא מִתְבָּרַךְ מְלַעֲיָלָא.

וּבְרַכְתָּא בְּעֵי לְבָרְכָא לָהּ בְּעֵינָא טָבָא, וְלֹא בְּעֵינָא בִישָׂא, וּבְכֻלָּא בְּעֵי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רְחִימוּתָא דְלָפָא.

וּמָה מֵאן דְּמְבָרַךְ לְחֻבְרִיהּ בְּעֵי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּיבְרַךְ לֵיהּ בְּעֵינָא טָבָא בְּלָפָא טָבָא, מֵאן דְּמְבָרַךְ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל אַחַת פְּמָה וְכַמְּה דְּבְעֵי עֵינָא טָבָא וְלָפָא טָבָא וּרְחִימוּתָא דְלָפָא, בְּגִין כֶּף (שם ו ה) וְאַהֲבַתְּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ וְגו'.

מתוק מדבש

וְאִי אִיהוּ מְנִי שְׁבַחַא דְחֻבְרִיהּ וְאִם הוּא מוֹנֵה שְׁבַחוּ שֶׁל חֻבְרוֹ, וְלֹא אוֹדִי עֲלֵיהּ בְּרַכָּאן וְאִינוּ מְבָרַךְ אוֹתוֹ וּמוֹדֵה עַל הַבְּרֻכּוֹת, הוּא נְתַפְס בְּקַדְמִיתָא מְלַעֲיָלָא הוּא נְתַפְס תַּחֲלִילָה מְלַמְעֵלָה, דֵּהֵינּוּ שְׁנִיזוּק מִחֻמְתּוֹ, כִּי עַל יְדֵי שְׁמִזְכִּיר שְׁבַח חֻבְרוֹ גּוֹרֵם לְהִזְכִּיר לְמַעַלָּה עוֹנוֹתָיו, וְגוֹרֵם שֶׁתְּשַׁלּוּט בּוֹ עֵין הָרַע, וּמַעוֹרֵר עֲלָיו דֵּינִים, לְכֵן נִחְשָׁב כְּמוֹסֵר דִּין עַל חֻבְרוֹ שֶׁהוּא נִעֲנֵשׁ תַּחֲלִילָה (כְּמִנְסֹרֵת נִמְס' נִנָּא קִמָּא דָּף נָג ע"ס), אֲבָל וְאִי אִיהוּ מְבָרַךְ לֵיהּ אִם הוּא מְבָרַךְ אוֹתוֹ וּמוֹדֵה עַל בְּרֻכּוֹתָיו, אִזּוֹ מֵיִיחָד הֵימִין וְהַשְּׂמַאל עֲלָיו לְטוֹבָה, לְכֵן הוּא מִתְבָּרַךְ מְלַעֲיָלָא הוּא מִתְבָּרַךְ מְלַמְעֵלָה תַּחֲלִילָה.

וּבְרַכְתָּא בְּעֵי לְבָרְכָא לָהּ בְּעֵינָא טָבָא וְאֵת הַבְּרֻכָּה צָרִיךְ לְבָרַךְ אוֹתָהּ בְּעֵין טוֹבָה, דֵּהֵינּוּ שִׁיחְפוּץ בְּרִיבּוּי הוֹן חֻבְרוֹ, כְּדִי לְהַעֲבִיר מִחֻבְרוֹ עֵינֵי הָרַע שֶׁל הַסְטְרָא אַחֲרָא, וְלֹא בְּעֵינָא בִישָׂא וְלֹא בְּעֵין רַעָה, שְׁמַצְטַעַר אִם יֵשׁ לְחֻבְרוֹ יוֹתֵר מִמָּה שִׁישׁ לוֹ, כִּי זֶה גּוֹרֵמַת לְקַלְלָה רַח"ל, וּבְכֻלָּא בְּעֵי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רְחִימוּתָא דְלָפָא וּבְכֻלָּא דְבַר בֵּין בְּסִיפּוֹר שְׁבַח רַעָה, וּבֵין בְּרֻכָּה שִׁיבְרַכְהוּ אַחַר כֵּךְ, רוּצָה הַקְּב"ה שִׁיבְרַכּוּ מֵאַהֲבַת הַלֵּב וּבִנְפֶשׁ חֲפִיצָה וְלֹא מִן הַשְּׂפָה וְלַחוּץ.

וּמָה מֵאן דְּמְבָרַךְ לְחֻבְרִיהּ וּמָה מִי שְׁמְבָרַךְ אֶת חֻבְרוֹ, בְּעֵי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּיבְרַךְ לֵיהּ בְּעֵינָא טָבָא בְּלָפָא טָבָא רוּצָה הַקְּב"ה שִׁיבְרַךְ אוֹתוֹ בְּעֵין טוֹבָה וּבְלֵב טוֹב, מֵאן דְּמְבָרַךְ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל אַחַת פְּמָה וְכַמְּה דְּבְעֵי עֵינָא טָבָא וְלָפָא טָבָא וּרְחִימוּתָא דְלָפָא כֹּל שֶׁכֵּן מִי שְׁמְבָרַךְ לְהַקְּב"ה בּוֹדָאי שְׁצִרִיךְ לְבָרַךְ בְּעֵין טוֹבָה וּבְלֵב טוֹב וּבֵאַהֲבַת הַלֵּב, הֵרִי זֶה כֹּלל גְּדוֹל בְּכֹל הַבְּרֻכּוֹת שְׁמְבָרְכִים לְהַקְּב"ה שֶׁלֹּא יִכּוּין בְּשִׁבִיל עֲצֻמוֹ, אֲלֵא שִׁיתְבְּרַכּוּ הַמְּאוֹרוֹת הָעֲלִיוֹנִים, בְּגִין כֶּף וּבְשִׁבִיל זֶה כְּתוּב וְאַהֲבַתְּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ, פִּירוּשׁוֹ שֶׁתְּבָרַכּוּ מֵאַהֲבַת הַלֵּב וּבִנְפֶשׁ חֲפִיצָה.

המברך לחברו יקדים ברכה לקב"ה

(כב) **בְּכֹל אֲתֵר דְּבִרְכָאן אַצְטְרִיכוּ לְבִרְכָא, בְּעֵי קִדְשָא בְּרִיךְ הוּא לְאַתְּבְּרָא בְּקִדְמִיתָא, וּלְבִתֵּר אֲתַבְּרֵכוּ אַחֲרֵינוּ, וְאֵי קִדְשָא בְּרִיךְ הוּא לֹא אֲתַבְּרִיךְ בְּקִדְמִיתָא, אֵינּוּן בְּרַכָּאן לֹא מִתְקַיְימִין.**

וְאֵי תִימָא הָא יַעֲקֹב דְּבִרְכִיה אָבוּה, וְלֹא בְּרַכִּיה לְקִדְשָא בְּרִיךְ הוּא בְּקִדְמִיתָא, תָּא חֲזִי בְּשַׁעְתָּא דְּבִרִיךְ יִצְחָק לְיַעֲקֹב, לֹא בְּרַכִּיה עַד דְּבִרִיךְ לְקִדְשָא בְּרִיךְ הוּא בְּקִדְמִיתָא, פִּיּוֹן דְּבִרִיךְ לְקִדְשָא בְּרִיךְ הוּא בְּקִדְמִיתָא בְּרַכִּיה לְיַעֲקֹב, מְנָא לָן, דְּכִתִּיב (בראשית כו כז) וַיֹּאמֶר רְאֵה רֵיחַ בְּנֵי פְרִיחַ שָׂדֵה אֲשֶׁר בְּרַכּוֹ יְהו"ה, הֲכָא קַיִים בְּרַכָּה לְקִדְשָא בְּרִיךְ הוּא,

מתוק מדבש

"מאמר המברך לחברו יקדים ברכה לקב"ה" ומבואר בו כי מי שרוצה לברך לחברו ושתיקיים ברכתו, צריך הוא להקדים ולברך תחילה לקב"ה ולעורר את שפע השכינה הקדושה, ואחר כך כשיברך לחברו תתקיים ברכתו. ומוכיח זאת מברכת יצחק ליעקב. ומבאר עוד שכן הוא בבקר שצריך האדם תחילה להקדים לברך ולהתפלל לקב"ה, ואחר כך יוכל לברך לבני אדם, ויתקיימו ברכותיו.

(מקור המאמר זוהר פרשת ויחי דף רכו ע"ג - רכח ע"ח, וצנצנאור ממקו מדנש כרך 7 עמ' תקיט-תקכ)

בְּכֹל אֲתֵר דְּבִרְכָאן אַצְטְרִיכוּ לְבִרְכָא וּלְפִיכך בְּכֹל מְקוּם שְׁצִרִיכִים לְבִרְךְ בְּרַכּוֹת, בְּעֵי קִדְשָא בְּרִיךְ הוּא לְאַתְּבְּרָא בְּקִדְמִיתָא צִרִיךְ לְבִרְךְ אֶת הַקַּב"ה שֶׁהוּא סוּד הַמְּלַכּוֹת בְּתַחֲלִילָה, וּלְבִתֵּר אֲתַבְּרֵכוּ אַחֲרֵינוּ וְאַחַר כֵּךְ מִתְבְּרָכִים אַחֵרִים וְאֵי קִדְשָא בְּרִיךְ הוּא לֹא אֲתַבְּרִיךְ בְּקִדְמִיתָא וְאִם אֵין הַקַּב"ה מִתְבְּרַךְ תַּחֲלִילָה אֵינּוּן בְּרַכָּאן לֹא מִתְקַיְימִין אוֹתָם הַבְּרַכּוֹת אֵינָם מִתְקַיְימוֹת.

וְאֵי תִימָא הָא יַעֲקֹב דְּבִרְכִיה אָבוּה וְלֹא בְּרַכִּיה לְקִדְשָא בְּרִיךְ הוּא בְּקִדְמִיתָא וְאִם תֹּאמֶר הֲרֵי יַעֲקֹב שְׁבִרְכוּ אֲבִיו וְלֹא מִצָּאנוּ שְׁבִרְךְ אֶת הַקַּב"ה מִתַּחֲלִילָה, וּמִתְרַץ וְאִמֵּר תָּא חֲזִי בְּשַׁעְתָּא דְּבִרִיךְ יִצְחָק לְיַעֲקֹב בֵּא וְרֵא הַשַּׁעֲה שְׁבִרְךְ יִצְחָק אֶת יַעֲקֹב, לֹא בְּרַכִּיה עַד דְּבִרִיךְ לְקִדְשָא בְּרִיךְ הוּא בְּקִדְמִיתָא לֹא בְּרַכּוּ עַד שְׁבִרְךְ תַּחֲלִילָה לְהַקַּב"ה, פִּיּוֹן דְּבִרִיךְ לְקִדְשָא בְּרִיךְ הוּא בְּקִדְמִיתָא בְּרַכִּיה לְיַעֲקֹב כִּיּוֹן שְׁבִרְךְ לְהַקַּב"ה בְּתַחֲלִילָה אַחַר כֵּךְ בְּרַךְ אֶת יַעֲקֹב, מְנָא לָן מֵאֵין לֵנו זֶה דְּכִתִּיב וַיֹּאמֶר רְאֵה רֵיחַ בְּנֵי פְרִיחַ שָׂדֵה אֲשֶׁר בְּרַכּוֹ יְהו"ה, הֲכָא קַיִים בְּרַכָּה לְקִדְשָא בְּרִיךְ הוּא כֹּאן נִמְצְאָת

דְּכָתִיב אֲשֶׁר בָּרְכוּ יְהו"ה, אֲתַבְרַךְ בְּקִיּוּמָא דְּבִרְכָאן, וּלְבַתֵּר כְּתִיב בְּתַרְיָה, וַיִּתֵּן לָךְ וְגו', פִּיּוֹן דְּהֵהוּא שְׁדָה אֲתַקִּיִּים בְּקִיּוּמָא בְּבִרְכוּי, מִיַּד בְּרַכְיָה, וַיִּתֵּן לָךְ הָאֱלֹהִיִּים, דְּהֵהוּא שְׁדָה רְזָא דְּנַפְקִי מִיַּנְיָה בְּרַכָּאן, לְבַתֵּר דְּאִיְהוּ אֲתַקִּיִּים בְּבִרְכוּי, כְּגוֹנוֹנָא דָּא בְּרִיךְ יַעֲקֹב בְּקִדְמִיתָא לְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּלְבַתֵּר בְּרִיךְ לְבָנוּי.

תָּא חֲזִי, בְּצַפְרָא בְּעֵי בַר נָשׁ לְאַקְדָּמָא בְּרַכָּאן לְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּלְבַתֵּר לְשָׂאָר בְּנֵי עַלְמָא, וְהָא אוֹקִימְנָא, דְּכָתִיב בְּבִקְרָא יֹאכֵל עַד וְגו'.

מתוק מדבש

הברכה להקב"ה שהוא המלכות דְּכָתִיב אֲשֶׁר בָּרְכוּ יְהו"ה שפירושו אֲתַבְרַךְ בְּקִיּוּמָא דְּבִרְכָּאן שנתברכה המלכות בקיום הברכות, לַעֲלֵה לִּנְשֵׁי לִּמְרָא שׁוֹ"ל הַנְּקִרָא יְהו"ה עַרְךָ אֵת הַמַּלְכוּת הַנְּקִרָא שְׁדָה צַמְחִילָה כְּדִי שֶׁהַבְּרֻכּוֹת שִׁמְשִׁיךְ יִצְחָק אֵל יַעֲקֹב מִמְנָה יִתְקַיֵּמוּ, וּלְבַתֵּר כְּתִיב בְּתַרְיָה וְאַחַר כֵּךְ כָּתוּב אַחֲרָיו וַיִּתֵּן לָךְ הָאֱלֹהִיִּים, שֶׁהוּא הַמַּלְכוּת, וּמִפְרֵשׁ פִּיּוֹן דְּהֵהוּא שְׁדָה אֲתַקִּיִּים בְּבִרְכוּי כִּיּוֹן שׁוּזָה הַשְּׁדָה שֶׁהוּא הַמַּלְכוּת נִתְקַיֵּמָה בְּכַרְכּוּתִיהָ שְׁמַצְרַכָּה מוֹ"ל, מִיַּד בְּרַכְיָה וַיִּתֵּן לָךְ הָאֱלֹהִיִּים מִיַּד בְּרַךְ יִצְחָק אֵת יַעֲקֹב שֶׁהַמַּלְכוּת הַנְּקִרָא אֱלֹהִיִּים תֵּתֵן לוֹ שִׁפְעַ בְּרֻכּוֹת מִטַּל הַשָּׁמַיִם, דְּהֵהוּא שְׁדָה רְזָא דְּנַפְקִי מִיַּנְיָה בְּרַכָּאן הַמַּלְכוּת הִיא סוּד הַשְּׁדָה שִׁיּוּצָאוֹת הַבְּרֻכּוֹת מִמְנָה לְהַתְחַתּוּנִים. כְּגוֹנוֹנָא דָּא בְּרִיךְ יַעֲקֹב בְּקִדְמִיתָא לְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּעִין זֶה בְּרַךְ יַעֲקֹב לְהַקְב"ה תְּחִילָה, וּלְבַתֵּר בְּרִיךְ לְבָנוּי וְאַחַר כֵּךְ בְּרַךְ אֵת בְּנוֹי.

תָּא חֲזִי, בְּצַפְרָא בְּעֵי בַר נָשׁ לְאַקְדָּמָא בְּרַכָּאן לְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּלְבַתֵּר לְשָׂאָר בְּנֵי עַלְמָא וְהָא אוֹקִימְנָא בָּא וְרָאָה בְּבִקְרָא צִרִיךְ הָאָדָם לְהַקְדִּים בְּרֻכּוֹת לְהַקְב"ה וְאַחַר כֵּךְ יִבְרַךְ לְשָׂאָר בְּנֵי הָעוֹלָם כְּמוֹ שֶׁפִּירִישׁנוּ, דְּכָתִיב בְּבִקְרָא יֹאכֵל עַד וְגו' פִּירִישׁ הַשְּׁפַע הַנִּמְשָׁךְ עַל יַדֵּי הַבְּרֻכּוֹת וְהַתְּפִלוֹת וְהַקְּרִבּוֹת הַנִּעֲשִׂים בְּבִקְרָא, תִּקְבַּל וְתֹאכַל אוֹתָם תְּחִילָה הַמַּלְכוּת הַנְּקִרָא עַד, וְאַחַר כֵּךְ לְעַרְבֵי הִיא מַחֲלֶקֶת אֵת הַשְּׁפַע לְהַתְחַתּוּנִים.

